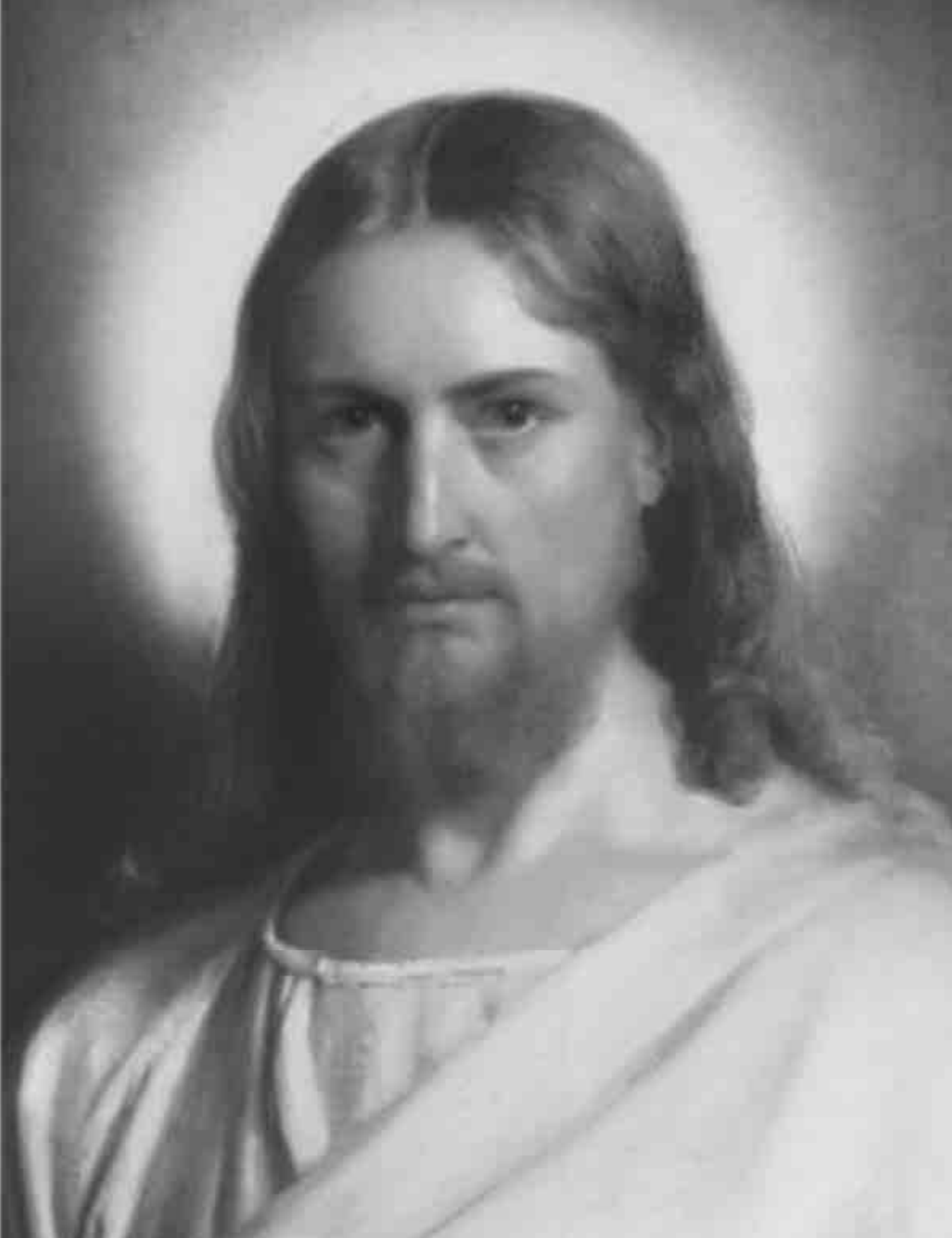

И сега, след многото свидетелства, които са били дадени от Него, това е свидетелството, последно от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!" (У. и З. 76:22).

Домът на Оца ми, от Ал Рундз

Тока трябва да е бил изгледът на храма и крепостта Антонию около 33 г. от Хр., погледнато от Темсианската фрединна. Тук виждаме стениите около Стария Ерусалим – както и хълма, покрит с дъви цветя и маслинови дървета.

Воден от любовта

Чрез чудото на Единението Спасителят проправил пътеката, чрез която мракът, грехът и смъртта могат да бъдат възмездени от светлина, безсмъртие и вечен живот. Когато се учим от Него и следваме заповедите Му, животът ни се превръща в оазис на мир и покой сред светската шумотевица и хаос.

В Гетсиманската градина Спасителят коленичил в тихо усамотение и взел върху Себе Си греховете на света. Страданието Му било върховно, непонятно за нас. Върху Неговите плеци легнали събраните грехове и мъки на всички живи и мъртви, и на онези, които тепърва ще се родят. Тъй огромно било това страдание, че едри капки кръв избили от всяка Негова пора.

Той мъчаливо понесъл лъжливите обвинения и кротко се оставил на бруталното бичуване и разпъване на кръста. Едва когато делото било свършено, Той предал духа Си в ръцете на Своя Отец.

Три дни по-късно чудото на Единението продължило, когато Той разкъсал оковите на смъртта и се вдигнал от гроба. Със Своите апостоли Исус разчупил хляб. Утешил последователите Си. Потвърдил, че Той е възкресението и живота.

Две хиляди години минаха и отминаха от събитията в онези велики събота и неделя. Той продължава да ръководи Своята Църква и да носи надежда и мир на света. Протяга ръце, канейки всички да дойдат при Него.

Силата, която Го води, е любовта – любов към Отца и към всички нас. Благодарна съм за Неговото присъствие.

Росица Крупева, България

ДОБРЕ ДОШЛИ В ТОВА СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ

Когато четете библейските разкази за Неговия живот и служение, си давате сметка до каква степен Исус Христос е пример за любов. Той изцелявал и благославял. Той гледал отвъд човешката слабост, за да види сърцето – предлагайки надежда, изцеление и прощане чрез Своето служение, поучения и велика единителна жертва.

Този същият Спасител, Синът Божий, е жив. Той познава сърцата ни и ни обича. Той изпитва към нас състрадание и желае да ни благослови.

Това е посланието на това издание. Ще го намерите в словата на живите пророци и апостоли, учещи Кой е Христос и какво ни предлага Той. Ще го намерите и в свидетелствата на обикновените хора, чиито живот е бил благословен от това, че са приели поканата на Христос да дойдат при Него, да Го чуят и да Го следват.

Приканваме ви с молитва да изучите тези послания, да ги вземете присърце и да ги споделяте с другите.

Издателите

НА КОРИЦАТА

Лице: Детайл от *Христос с момче*, от Карл Хайнрих Блох. Гръб: Снимка на великденска липия от Матю Рейер.

ПОСЛАНИЯ

ПОСЛАНИЕ НА ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

4 **Ние свидетелстваме за Исус Христос**
ПРЕЗИДЕНТ ГОРДЪН Б. ХИНКЛИ
Независимо какво носи бъдещето, там е Изкупителят на света, Синът Божий, сигурен и уверен.

ПОСЛАНИЕ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

Моля изберете и споделете статия, която най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

РУБРИКИ

8 **Той е жив!**
Свидетелството на пророци от последните дни

Петнадесетте президентски на Гърквата на Исус Христос на светилните от последните дни свидетелстват за Спасителя.

12 **Кой е Исус Христос?** ПРЕЗИДЕНТ БОЙД К. ПАКЪР

Той е наш Господ, наш Изкупител, наш Посредник с Отца. Той ни изкупи с кръвта Си.

20 **“Аз съм Пътят”** ДЕЙВИД А. ЕДУАРДЗ

Хлябът на живота. Светлината на света. Истинската лоза. Добрият Пастир. Когато Исус казва “Аз съм”, Той ... ни поучава Кой е Той и какво е сторил за нас.

24 **Вяра в Исус Христос** СТАРЕЙШИНА РЪСЕЛ М. НЕЛСЪН

Вярата в Исус Христос не само носи благословии в този живот, но е и съществена за нашето вечно спасение и възвисяване.

31 Вярата на Емилио

РАМОН РАМИРЕЗ

Емилио се влошаваше всеки ден и лекарите не знаеха как да помогнат. Но вярата на този млад мъж в Спасителя промени всичко.

32 Единението на Исус Христос

СТАРЕЙШИНА ДЖЕФРИ Р. ХОЛАНД

Единението на Единородния Син Божий в плътта е най-важната основа, върху която почива цялото християнско учение и най-висшата изява на божествена любов, давана някога на този свят.

39 Единението в действие

ИМЕТО НЕ Е ДАДЕНО

В най-тежкия си момент Алекс си спомнил, че може винаги да се помоли за помощ.

42 Живият Христос: Свидетелството на апостолите на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Словата на съвременните апостоли с произведения на изкуството, описващи живота и служението на Спасителя.

48 Дойдете при Христа

ПРЕЗИДЕНТ ХЕНРИ Б. АЙРИНГ

Да дойде при Христа е най-важната покана, която можете да отправите на някого, най-важната покаяна, която някой може да приеме.

53 Бях ли спасена?

ШАРЛОТ ГУДМАН МАКИУЪН

Когато официално бях поканена да призная Исус Христос като мой Спасител, не бях сигурна какво да правя. Едва по-късно си дадох сметка, че вече Го бях приела.

54 Ние вярваме

Какво вярват светиите последните дни за Исус Христос?

58 Да станем свидетели за Христос

СТАРЕЙШИНА Д. ТОД КРИСТОФЕРСЪН

Можем активно да помагаме на околните, особено нашите деца, да дойдат при Христа.

64 Молитва към Него

Чрез химните ние можем да изразим благодарност и възхвала, да научим възстановеното Евангелие на Спасителя, да помним Неговото Единение и да поемем ангажимент да Го следваме.

68 Ясни и ценни истини

Истини за Спасителя със съответстващи ги учения от Библията и съвременните пророци и стихове от Писанията.

За да прочетете повече за Спасителя

и да видите материали от това издание онлайн на различни езици, идете на www.lds.org.

КАК ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ТОЗИ БРОЙ

Разбиране имената на Исус Христос. В Писанията Исус е известен с много имена. Някои от тях се обсъждат в този брой. Как сте изпитали любовта Му в резултата на това, че знаете имената Му и какво значи всяко от тях в живота ви?

Свидетелство за Спасителя. След като прочетете "Да станем свидетели за Христос" (стр. 00/58), обмислете някои начини, по които можете да бъдете Негов свидетел и начините, по които вече го правите. Как тези **действия** укрепват вашата вяра?

Преподаване и изучаване на Евангелието. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни предоставя много източници за преподаване на Евангелието у дома и в Църквата. За повече информация посетете www.ldscatalog.com или вашия местен център за разпространение.

75

РАЗДЕЛИ

74 Плакат

75 Гласове на светиите от последните дни
Свидетелства за чувства на надежда чрез обещанията на Исус Христос.

80 Опитвам се да бъда като Исус
Изживявания на деца, опитващи се да следват примера на Спасителя.

ЕВАНГЕЛСКИ ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Апостоли, 42	Писания, 54, 68
Благодарност, 64	Подчинение, 58, 64
Великден, 75	Покаяние, 12, 39
Възкресение, 32, 54	Причастие, 39
Единение, 12, 32, 39, 64	Пророци, 8, 68
Жертва, 32	Свидетелство, 4, 8, 20, 42, 58
Завети, 48	Свободен избор, 12
Изцеление, 31	Служба, 75, 80
Исус Христос, благодаратта на, 32, 53, 54, 68	Смирение, 12
Исус Христос, вяра в, 4, 8, 24, 31, 48, 54, 68, 74, 75	Смит, Джозеф, 54, 68
Исус Христос, имена на, 4, 12, 20, 42, 68	Смърт, 75
Исус Христос, примерът на, 48, 58, 68, 74, 80	Спасение, 75
Кръщение, 39, 48, 53	Сътворение, 12, 24
Мисионерска работа, 58, 80	Щастие, 48
Музика, 64, 75	
Обръщане във вярата, 39, 48	
Падение, 32	

Март 2008 г., Година 15 Брой 1
ЛИАХОНА 02283 112

Официално издание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Гордън Б. Хинкли, Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакар, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Джозеф Б. Уъртлин, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дитер Ф. Ухторф, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук

Редактор: Джей Е. Дженсън

Съветници: Гари Дж. Колман, Йошихико Кичуки, Джералд Н. Лунд, У. Дъглас Шъмуей

Административен директор: Дейвид Л. Фришкнехт

Директор планиране и редактиране: Виктор Д. Кейв

Главен редактор: Лари Хилтър

Директор оформление: Алън Р. Лойбърг

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Дженифър Л. Грийнууд

Редактори: Райън Кар, Адам С. Олсън

Помощник-редактор: Сюъзи Барет

Редакционен екип: Кристи Банц, Линда Стал Купър, Дейвид А. Едурдз, ЛаРене Портър Гонт, Кари Кастън, Дженифър Мади, Мелиса Мерил, Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джудит М. Польт, Вивиън Паулсън, Джошуа Дж. Пърки, Кимбърли Рейд, Ричард М. Ромни, Дол Л. Сърл, Джанет Томас, Пол Ванденберге, Джули Уордъл

Главен уредник: Лауръел Теухър

Ръководител маркетинг: Лари Хилтър

Изпълнителен директор оформление: М. М. Кавасаки

Директор оформление: Скот Ван Кампен

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн и производство: Кали Р. Аройо, Колет

Небекър Он, Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет, Томас С.

Чайлда, Реджинълд Дж. Кристенсън, Кетлийн Хауърд, Ерик П.

Джонсън, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън, Рандъл Дж.

Пикстън

Prepress: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седжуик

Директор разпространение: Ранди Дж. Бенсън

Изпращайте ръкописи и въпроси до *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA, или чрез електронна поща на: liahona@ldschurch.org

Ляхоната (термин от Книгата на Мормон, която означава „компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на албански, арменски (източен), английски, бислама, български, вьетнамски, гръцки, датски, естонски, индонезийски, испански, испански, италиански, камбоджански, кирибати, китайски, корейски, латвийски, литовски, малагаски, маршалезе, монголски, немски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоански, себуано, синхала, словенски, тагалог, тайтжански, таи, тамилски, телугу, тонга, украински, унгарски, урду, фиджи, финландски, френски, хаитянски, хърватски, холандски, хинди, чешки, шведски, японски. (На различните езици списанието се публикува през различни периоди от време.)

© 2008 Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Printed in the United States of America.

Текста и нагледните материали в *Ляхоната* могат да бъдат размножавани при условие, ако изрично е посочено използване в църквата или у дома. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани ако изрично е посочено в бележката до произведението. Отпращайте въпросите си до Intellectual Property Office на адрес, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e.поща: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Списание *Ляхона* може да бъде намерено на много езици в Интернет на адрес: www.lds.org. За английски, натиснете върху „Gospel Library“. За други езици кликнете на „Languages“.

For Readers in the United States and Canada:

March 2008 Vol. 15 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published quarterly (March, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ние свидетелстваме за Исус Христос

ОТ ПРЕЗИДЕНТ ГОРДЪН Б. ХИНКЛИ

Преди малко повече от 2 000 години Изкупителят на човечеството бил роден във Витлеем в Юдея. Докато бил още невръстен младенец, Той бил доведен в храма в Ерусалим. Там Мария и Иосиф чули чудесните пророчества, изречени от Симеон и Анна относно малкото бебе, което било предопределено да стане Спасителя на света.

Той прекарал голяма част от Своето детство в Назарет в Галилея и когато навършил 12 години, бил отново доведен в храма. Мария и Иосиф Го заварили да разговаря с учените мъже, които Го слушали и Му задавали въпроси (вж. Превода на Джозеф Смит, Лука 2:46).

Исус станал юноша и “напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и хората” (Лука 2:52). Бил кръстен от Иоан в река Йордан, за “да изпълним всичко, що е право” (Матей 3:15). Той постил 40 дни и нощи и устоял на изкушенията на Сатана, преди да започне служението си сред множествата. После тръгнал да проповядва, изцелява и благославя.

Великият Иехова

Исус в действителност бил великия Иехова от Стария завет, който изоставил

царските дворци на Своя Отец в небесата и благоволил да дойде на земята като младенец, роден в най-скромни условия. Неговото раждане било предсказано векове по-рано от Исаия, който заявил пророчески, “Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; И управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира” (Исаия 9:6).

Този Исус Христос, за Който ние тържествено свидетелстваме е, както Иоан Откровител провъзгласил, “верният свидетел, първороденият от мъртвите и началникът на земните царе.” Той “ни люби и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си и Който ни е направил Царство от свещеници на Своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и Господство във вечни векове” (Откровението 1:5–6).

Спасителят на света

Той е бил и е Сина на Всеомогъщия. Той бил единствения съвършен човек, крачил по земята. Той изцелявал болните и карал куците да прохождат, слепите да виждат, глухите да чуват. Възкресявал мъртвите. При все това, Той пожертвал живота си извършвайки Единение, величината на което е извън нашето разбиране.

Той е центъра на нашето поклонение. Той е Господ, който ще дойде отново да царува на земята. Той е нашия Цар, Господ, Учител, живия Христос, който стои от дясната страна на Своя Отец.

Той постил
40 дни и ноци
и устоял на
изкушенията на
Сатана, преди
да започне служе-
нието си сред мно-
жествата. После
тръгнал да пропо-
вядва, изцелява и
благодари. Никой
не може да разбере
напълно величието
на Неговия живот,
величието на
смъртта Му, уни-
версалността на
Неговия дар за чо-
вечеството.

Лука записва, че тази мъка била толкова голяма, че “потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята” (Лука 22:44), физическа проява, потвърдена и от Книгата на Мормон, и от Учение и Завети (вж. Мосия 3:7; У. и З. 19:18). Страданието в Гетсиманската градина и на кръста на Голгота, само няколко сто-тин метра от нея, включва и физически и духовни “изкушения, ... болка, глад, жажда и умора, дори повече, отколкото човек може да изтърпи”, казва цар Вениамин, “без да умре” (Мосия 3:7).

След терзанието в Гетсиманската градина последвал Неговият арест, съд и осъждането Му, след това неизразимата

болка на Неговата смърт на кръста, последвана от погребението Му в гробница-та на Иосиф и триумфалното завръщане чрез Възкресението. Той, скромният мла-денец от Витлеем, Който преди две хиля-долетия крачел по прашните пътища на Светата земя, се превърнал в Господ Всемогъщи, Цар на царете, Дарител на спасение на всички. Никой не може да разбере напълно величието на Неговия живот, величието на смъртта Му, универ-салността на Неговия дар за човечество-то. Ние недвусмислено заявяваме със стотника, който казал при на смъртта Му, “Наистина тоя човек беше Син Божий” (Марка 15:39).

Нашият жив Господ

Това е свидетелството на завета на Стария свят, Светата Библия. Има и още един глас, този на завета на Новия свят, Книгата на Мормон. В нея Отец представя Своя възкресен Син, като казва, “Ето Моя Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, в Когото прославих името Си” (3 Нефи 11:7). Това божествено представяне започва един разказ за служението на Спасителя сред някои от Неговите “други овце” (Иоана 10:16) след възнесението Му от Ерусалим. През цялата Книга на Мормон посланието е за божествеността на Исус Христос и вечните благословии, идещи при всички синове и дъщери Божии чрез Неговата изкупваща любов. По думите на един пророк от Книгата на Мормон:

“Защото ние се трудим усърдно да пишем, да убеждаваме децата си, също и братята си да повярват в Христа и да се помирят с Бога; понеже ние знаем, че чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим...

Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си” (2 Нефи 25:23, 26).

Към всичко това се добавя и изявлението на съвременните пророци: “И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последно от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!” (У. и З. 76:22). В Учение и Завети Той недвусмислено свидетелства за собствената Си божествена роля: “Аз съм Алфа и Омега, Христос Господ, да, Аз съм тъкмо Този, началото и краят, Изкупителят на света” (У. и З. 19:1).

В Него ние виждаме не само нашият Учител и добър Пастир, но и нашият голям Пример, който ни приканва, “Ако искаш да бъдеш свършен, ... дойди и Ме следвай” (Матей 19:21).

Крайъгълният камък

Той е главният крайъгълен камък на Църквата, носеща Неговото име, Църквата на Исус Христос на светиите от

последните дни. Няма друго име, дадено между човешките, чрез което можем да бъдем спасени (вж. Деянията 4:12). Той е Причината на нашето спасение, Онзи, Който дава вечен живот (вж. Евреите 5:9). Няма равен Нему. Никога не е имало. Никога няма и да има. Да благодарим на Бог за дара на Неговия Възлюбен Син, Който отдаде живота Си, та да можем да живеем ние, и Който е главния, непоклатим крайъгълен камък на нашата вяра и Неговата Църква.

Центърът на нашата вяра

Ние не знаем всичко, което ни предстои. Живеем в свят на несигурност. За някои в него ще има големи постижения. За други разочарование. За някои много ликуване и радост, добро здраве и приятен живот. За други вероятно болест и известно количество печал. Ние не знаем. Но едно нещо знаем. Подобно на Полярната звезда в небето, независимо какво носи бъдещето, там е Изкупителят на света, Синът Божий, сигурен и уверен като котва на безсмъртния ни живот. Той е канарата на нашето спасение, наша сила, утеха, самият център на нашата вяра.

В слънце и в дъжд ние гледаме към Него и Той е там да ни даде увереност и усмивка.

Той е центъра на нашето поклонение. Той е Синът на Живия Бог, Първородният на Отца, Единородният в плътта. Той е “бил възкресен, първият плод на починалите” (1 Коринтяните 15:20). Той е Господ, Който ще дойде отново “да царува на земята сред людете Си” (У. и З. 76:63; вж. и Михей 4:7; Откровението 11:15).

Никой друг толкова велик човек не е крачил по земята. Никой друг не е направил съизмерима жертва или дарил подобна благословия. Той е Спасителят и Изкупителят на света. Вярвам в Него. Провъзгласявам Неговата божественост недвусмислено и безусловно. Обичам Го. Произнасям името на Исус Христос с благоговение и изумление. Той е нашия Цар, Господ, Учител, живия Христос, който стои от дясната страна на Своя Отец. Той е жив! Той е жив, сияен и прекрасен, живият Син на Живия Бог. ■

Той е ЖИВ!

Свидетелството на пророци от последните дни

“И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последно от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!” (У. и З. 76:22).

Той е жив!” Това свидетелства за Спасителя Исус Христос Пророкът Джозеф Смит. С подобна сигурност всички следващи президенти на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни – подкрепени като пророци, гледачи и откровители, свидетелстват за реалността на Спасителя, за божествеността, Единението и възкресението Му.

Президент Гордън Б. Хинкли

“Знам, че не аз съм главата на тази Църква. Неин глава е Господ Исус Христос. Моята мисия, моята главна отговорност и най-голяма чест е

в това да давам тържествено свидетелство за Неговата жива реалност. Исус Христос е Синът Божий, Който благоволил да дойде в този свят на нещастие, борба и мъка, за

да докосне сърцата на хората за добро, да проповядва пътя към вечен живот и да предаде Себе Си в жертва за греховете на цялото човечество. Той е “Цар на царете и Господ на господарите, и ще царува во веки веков” (Handel’s *Messiah*)... Давам тържествено свидетелство, че Той е жив и стои от дясната страна на Своя Отец”¹.

Президент Хауърд У. Хънтър (1907–1995)

“Благодарен съм ... за това, че съм свързан с хора, които имат твърда убеденост, че Бог е жив, че Исус е Христос, и ви давам свидетелство, че раз-

казът за младенца, роден в яслата във Витлеем не е мит от миналото, но че Исус, Синът Божий, бил роден от Мария в смъртността, че Той живял сред хората, умрял на кръста и

бил възкресен; че Той наистина е жив днес и че е отделна физическа личност и Спасителят на света”².

Президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994)

“Понякога се задава въпросът, “Християни ли са мормоните?” Ние провъзгласяваме божествеността на Исус Христос. Ние

гледаме на Него като на единствен източник за нашето спасение. Стремим се да живеем според ученията Му и очакваме времето, когато Той отново ще дойде на тази земя да управлява и царува като Цар на царете и Господар на господари-те. С думите на пророка от Книгата на Мормон ние казваме на хората днес, “не (е) дадено никакво друго име, нито друг някакъв път или средство, чрез които спасението

може да дойде при чедата човешки,
а само в и чрез името на Христа”
(Мосия 3:17)³.

**Президент Спенсър У. Кимбъл
(1895–1985)**

“Ние поставяме (Исус Христос) на пиедестал като никоя друга група хора, за които ми е известно. За нас Той е не само Синът Божий, Той е също и

Бог и ние сме подвластни Нему...

Без значение колко говорим за Него, казаното все е недостатъчно.

Той е не само Дърводелецът от Галилея, Назарейт, но е Исус Христос, Бог на тази земя, Синът Божий и най-важното, наш Спасител, наш Изкупител...

Прибавям собственото си свидетелство. Знаем, че Исус Христос е Синът на Живия Бог и че Той беше разпнат за греховете на света.

Той е моя приятел, моя Спасител, моя Господ, моя Бог⁴.

**Президент Харолд Б. Лий
(1899–1973)**

“След дълга нощ на дирене и последвали дни на духовна подготовка стигнах до знание като свидетелство, много по-могъщо от погледа,

докато можех да свидетелствам със сигурност, не поддаваща се на никакво съмнение, че знам с всяка фибра на душата си, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог,

че Той е живял, умрял е, бил е възкресен и днес седи в небесата, управлявайки работите на тази Църква, която носи Неговото име, защото проповядва Неговото учение. Давам това свидетелство смирено и ви оставям моето потвърждение⁵.”

**Президент Джозеф Фийлдинг
Смит (1876–1972)**

“Спасението е в Христа. То идва благодарение на безпределното и вечно Единение, което Той извърши, проливвайки кръвта Си. Той е

Синът Божий, и Той идва на света да изкупи хората от физическата и духовна смърт, произтичащи от това, което наричаме падението.

Чрез Неговата добрина и благодат всички хора ще излязат от гроба, за да бъдат съдени според делата си, извършени в плътта...

Знам, че Той е жив, че управлява в небесата горе и на земята долу и че Неговите цели ще надвият. Той е наш Господ и наш Бог. Както Той Сам е казал на Джозеф Смит: “Господ е Бог и няма друг Спасител (У. и З. 76:1)”⁶.

Президент Дейвид О. МакКей (1873–1970)

“А как знаем пътя?”, пита Тома, докато седи със събратята си апостоли и техния Господ около масата след вечерята в паметната нощ на предателството; и божествения отговор на Христос е: “Аз съм пътят, и истината, и животът...” (Иоана 14:5–6). И Той наистина е! Той е източникът на нашата утеха, вдъхновението на живота ни, причината за спасението ни. Ако желаем да узнаем нашата връзка с Бог, отиваме при Исус Христос. Ако искаме да узнаем истината за безсмъртието на душата, имаме пример за това във възкресението на Спасителя...

... Той е единственото Съвършено Същество, което някога е крачело по земята, най-възвишения пример на благородство, богоподобен по природа, съвършен в Своята любов, наш Изкупител, наш Спасител, непорочния Син

на нашия Вечен Отец, Светлината, Живота, Пътя”⁷.

Президент Джордж Албърт Смит (1870–1951)

“Спасителят умря, за да можем да живеем ние. Той победи смъртта и гроба и предлага на всички, които се подчиняват на ученията

Му, надеждата за едно славно възкресение”⁸.

“Откривал съм мнозина в света, които не знаят, че ние вярваме в божествената мисия на нашия Господ, и ми се е налагало да казвам при не един случай, че няма по света хора, които така добре да разбират божествената мисия на Исус Христос, така дълбоко да вярват, че Той е бил Синът Божий, да са така убедени, че сега Той е въздигнат на престол в слава от дясната страна на Своя Отец, както светиите от последните дни”⁹.

Президент Хибър Дж. Грант (1856–1945)

“На членовете на Църквата по цял свят и на обичащите мира навсякъде ние казваме, вижте в този Мъж от Галилея не само един велик

Учител, не само несравним Водач, но Княза на мира, причината за спасението, тук и сега буквално

и наистина Спасителя на света!

... Исус е Изкупителя на света, Спасителя на човечеството, Който дойде на земята с божествено възложена мисия да умре за изкуплението на човечеството. Исус Христос е буквално Синът Божий, Единородният в плътта. Той е наш Изкупител и ние Му се покланяме”¹⁰.

Президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918)

“Светият Дух Божий ми говори – не чрез ушите, не чрез очите, но на моя дух, на моята жива и вечна частица – и ми откри, че Исус е

Христос, Синът на живия Бог. Аз ви свидетелствам, че знам, че моят Изкупител е жив. Нещо повече, аз знам, че ще го видя на тази земя, и че ще Го видя какъвто е... Господ ми откри това. Той изпълни целия ми дух с това свидетелство, докато не остана място за съмнение”¹¹.

Президент Лоренцо Сноу (1814–1901)

“Това Същество, Което обитава небесата, Което царува там отпреди сътворението на света, Което е създавало света и Което в средата

на времето слезе долу да усъвършенства и спаси онези, които бе

създадо, се яви на хората в тази епоха”¹².

“Ние свидетелстваме на целия свят, че знаем чрез Божествено откровение, тъкмо чрез проявите на Светия Дух, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог и че Той се е открил на Джозеф Смит лично, както е правил пред апостолите Си в древността, когато се е вдигнал от гроба, и му е сторил знайни небесните истини, чрез които единствено може да бъде спасено човечеството”¹³.

Президент Уилфърд Уудръф (1807–1898)

“Целта на мисията на Спасителя на земята била да предложи Себе Си в жертва, за да изкупи човечеството от вечната смърт... Той действал в строго подчинение на волята на Отца Си във всички неща от началото и изпил горчивата чаша, която Му била дадена. В това е открита славата, честта, безсмъртието и вечният живот, заедно с онова милосърдие, което е по-велико от вярата или надеждата, защото по този начин Агнецът Божий извършил за човека онова, което (човекът) не би могъл сам да постигне за себе си...

Няма друго същество с властта да спаси човешките души и да им даде вечен живот, освен Господ Исус Христос, под ръководството на Своя Отец”¹⁴.

Президент Джон Тейлър (1808–1887)

“Наистина Той бил помазан с маслото на радостта повече от Своите приятели, борил се и преодолял силите на човека и дявола, на земята и пъкля в едно; и подпомогнал от тази върховна сила на Божеството, Той надви смъртта, пъкля и гроба и се вдигна триумфално като Сина Божий, самият Вечен Отец, Месията, Князът на мира, Изкупителят, Спасителят на света, осигурявайки извършване и завършване на делото на Единението, което Неговият Отец Му възложил да свърши като Син Божий и Син Човешки”¹⁵.

Президент Бригъм Йънг (1801–1877)

“Аз свидетелствам, че Исус е Христос, Спасителят и Изкупителят на света; подчинявах се на Неговите заповеди и реализирах Неговото обещание, и знанието, което имам за Него, не може да ми бъде дадено, нито отнето от мъдростта на този свят...

Нашият Господ Исус Христос – Спасителят, Който изкупи света и всичко, принадлежащо на света, е Единородният на Отца в плътта... Той изпита смъртта за всеки човек и плати дълга, направен от нашите прародители”¹⁶.

Пророкът Джозеф Смит (1805–1844)

“И това е Евангелието, благовестието, за което гласът от небесата ни даде свидетелство, че Той дойде в света, тъкмо Исус, за да бъде разпнат заради света и за да понесе греховете на света, и за да освети света, и да го очисти от всичката неправедност;

та чрез Него да бъдат спасени всички, които Отец беше поставил във властта Му и беше създал чрез Него” (У. и З. 76:40–42). ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), стр. 285–286.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams (1997), стр. 4.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), стр. 10.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Edward L. Kimball (1982), 7; вж. и *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), стр. 23, 25.
5. *The Teachings of Harold B. Lee*, изд. Clyde J. Williams (1996), стр. 637.
6. “I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 26–27.
7. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), стр. 3–4, 5.
8. “Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liabona: The Elders' Journal*, 2 фев. 1915 г., стр. 502.
9. “Divine Calling of Prophet Joseph Smith Reviewed in Connection with Mission of Redeemer of World”, *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., разд. 3, стр. 6.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (2002), стр. 223.
11. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), стр. 7.
12. В *Journal History*, 5 апр. 1884 г., стр. 834.
13. В *Deseret News*, 31 ян. 1877 г., стр. 834.
14. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), стр. 69–70, 74.
15. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), стр. 43–44.
16. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1941), стр. 26.

Кой е Исус Христос?

ОТ ПРЕЗИДЕНТ БОЙД К. ПАКЪР

Действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Срещайки се с учениците Си в Кесария Филипова, Исус пита, “Кой съм аз?” Симон Петър, главният апостол, отговаря, “Ти си Христос, Синът на живия Бог” (Матей 16:15–16). По-късно Петър свидетелства, че Исус “беше определен преди създаването на света” (1 Петрово 1:20). Той бил “в началото с Отца, и (е) Първородният” (У. и З. 93:21).

Когато планът на Отца на спасението и щастието (вж. Алма 34:9) бил представен (вж. Алма 42:5, 8), било изискано някой да извърши единение, за да осигури изкупление и милост за всички онези, които са приели плана (вж. Алма 34:16; 39:18; 42:15). Отец пита, “Кого да изпрати?” Онзи, Който бил известен като Исус, свободно и доброволно избрал да отговори, “Ето Ме, изпрати Мен” (Авраам 3:27). “Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги” (Моисей 4:2).

По време на подготовката била създадена земята: “чрез Сина аз (земята) сътворих, Който е Моят Единороден”, заявява Отец (Моисей 1:33; вж. и Ефесяните 3:9; Еламан 14:12; Моисей 2:1).

Имена на Исус Христос

За пророците от Стария завет Той бил известен като Иехова (вж. Авраам 1:16; Изход 6:3). На пророците било показано Неговото пришествие: “Ето Агнецът Божий, да, тъкмо Синът на Вечния Отец!” (1 Нефи 11:21; вж. и Иоана 1:14). На майка Му е казано, “ще (Го) наречеш Исус... Той ще ... се нарече Син на Всевишния” (Лука 1:31–32).

Много имена и титли описват божествената Му мисия и служение. Той Сам учи: “Аз съм светлината и животът на света. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят” (3 Нефи 9:18). “Аз съм ... ваш ходатай пред Отца” (У. и З. 29:5; вж. и У. и З. 110:14). “Аз съм добрия пастир” (Иоана 10:11). “Аз съм Месия, Царят на Сион, Небесната Канара” (Моисей 7:53). “Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, никак няма да ожадне (или) ожадне” (Иоана 6:35). “Аз съм истинската лоза е Отец ми е земеделецът” (Иоана 15:1). “Аз съм възкресението и живота” (Иоана 11:25). “Аз съм ... светлата утринна звезда” (Откровението 22:16), “Исус Христос, вашия Изкупител, великия Аз съм” (У. и З. 29:1).

Той е Ходатаят (вж. 1 Тимотея 2:5), Спасителят (вж. Лука 2:11), Изкупителят (вж. У. и З. 18:47), Главата на Църквата

*Той е наш Господ,
наш Изкупител,
Месията, Царят на
Сион, Небесната
Канара. Той ни
изкупи с кръвта Си.*

ХРИСТОС, ОТ БЕРТЕЛ ТОРВАЛДСЕН;
СНИМКА НА ЗЕМЯТА © CORBIS IMAGES

(вж. Ефесяните 5:23), нейният крайъгълен камък (вж. Ефесяните 2:20). В последния ден “Бог чрез Исус Христа ще съди ... човещите според (Неговото) благовестие” (Римляните 2:16; вж. и Мормон 3:20).

“Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син” (Иоана 3:16); “Ето защо, изкуплението идва в и чрез Светия Месия, понеже Той е изпълнен с благодат и истина” (2 Нефи 2:6).

Пророкът Джозеф Смит често бил питан, “Кои са основните принципи на вашата религия?”

“Основополагащите принципи на нашата религия са свидетелството на апостолите и пророците за Исус Христос, че Той умря, бе погребан, вдигна се отново на третия ден и се въздигна на небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия са само допълнения към него”¹.

Смирението на Исус Христос

По време на арестуването Му преди Неговото разпъване Господ идвал от Гетсиманската градина. В момента на

предателството Петър извадил нож срещу Малх, слуга на първосвещеника. Исус рекъл:

“Повърни ножа си на мястото му...

Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?” (Матей 26:52–53).

По време на всичките подигравки, малтретиране, бичуване и заключителното изтезание с разпъването, Господ останал мълчалив и покорен – освен в един крайно драматичен момент, разкриващ самата същност на християнското учение. Този момент е по време на съда. Пилат, вече изплашен, казва на Исус: “На мене ли не говориш? Не знаеш ли, че аз имам власт да Те пусна, и имам власт да Те разпна?” (Иоана 19:10).

Човек може само да си представи кроткото величие, когато Господ отвърща: “Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадено от горе” (Иоана 19:11). Онова, което се случило после, станало не защото Пилат имал власт да го наложи, а защото Господ имал волята да го приеме.

“Аз давам живота Си”, казва Господ, “за да го взема пак.

Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема” (Иоана 10:17–18).

Единението на Исус Христос

Преди разпятието, а и след него много мъже доброволно са отдавали живота си в безкористни героични постъпки. Но никой не се е изправял пред онова, което понесъл Спасителят. Върху него било бремето на всички човешки прегрешения, цялата човешка вина. А върху взните на тегликата било Единението. Чрез Неговия доброволен акт можели да бъдат задоволени милостта и справедливостта, подкрепен вечният закон и постигнато онова посредничество, без което смъртният човек не би могъл да бъде изкупен.

Той по желание приел наказанието в полза на цялото човечество, заради всичкото нечестие и

греховност на света, заради бруталността, неморалността, извратеността и покварата, за убийствата, мъченията и ужасите – за всички такива неща, които някога са били или ще бъдат извършени на тази земя. С този избор Той се изправил пред страшната мощ на нечестивия, неограничаван от плътта, нито подвластен на смъртно страдание. Това била Гетсиманската градина!

Как било изгълнено Единението, ние не знаем. Никой смъртен човек не видял как злото се обърнало и се скрило в срам пред Светлината на това чисто

същество. Цялото нечестие не може да угаси тази Светлина. Когато онова, което било свършено, било свършено, откупът бил платен. И смъртта, и пъкълът изоставят претенциите си към онези, които биха се покаяли. Най-накрая хората са свободни. После всяка живяла някога душа би могла да избере да се докосне до тази Светлина и да бъде откупена.

Чрез тази безпределна жертва, “чрез (това) Единение Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието” (Символът на вярата 1:3).

*“Аз съм добрия
настир”
(Иоана 10:11).*

“Единение” в Писанията

Английската дума *atonement* (единение) всъщност са три думи: *at-one-ment*, което значи да сложа в една; едно с Бог; да помиря, да умилюстивя, да изкупя.

Но знаете ли, че думата *единение* се появява в Новия завет на английски само веднъж? Само веднъж! Цитирам от писмото на Павел до римляните:

“Христос умря за нас.

... ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му когато бяхме неприятели, колко повече сега, когато сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!

И не само това, но и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез Когото получихме сега това *примирение*” (Римляните 5:8, 10–11; курсив добавен).

Това е единственият път, когато думата *единение* се появява в английския Нов завет. *Единение*, от всички думи! Това не е неизвестна дума, защото е използвана много в Стария завет във връзка със закона на Моисей, но само един единствен път в Новия завет. Намирам това за странно.

Сещам се за единствено обяснение. Затова се обръщаме към Книгата на Мормон. Нефи свидетелства, че Библията някога “съдържаше пълнотата на Евангелието Господно, за което дванадесетте апостоли свидетелстваха” и че “след като (словата) тръгнат чрез ръката на дванадесетте апостоли на Агнеца от юдеите към езичниците, ти виждаш образуването на тази голяма и мерзка църква, която е най-мерзката от всички други църкви; защото ето, те са извадили от Евангелието на Агнеца много части, които са ясни и най-ценни, както и много завети Господни са премахнали те” (1 Нефи 13:24, 26).

Яков определя голямата и мерзка църква със следните думи: “Затова този, който се бори срещу Сион – и юдеин, и езичник, и роб, и свободен, и мъж, и жена, ще погине; защото те са тези, които са блудницата на цялата земя; защото онези, които не са за Мене, са срещу Мене, казва нашият Бог” (2 Нефи 10:16).

Нефи казва също, “поради това, че много ясни и ценни неща бяха премахнати от книгата, ... извънредно много люде се препъват, да, така че Сатана има голяма власт над тях” (1 Нефи 13:29). После той пророкува, че ясните и ценни неща ще бъдат възстановени (вж. 1 Нефи 13:34–35).

И те били възстановени. В Книгата на Мормон думата *извършвам единение* (*atone*) като форма и глаголно време се явява 39 пъти. Цитирам само един стих от Алма: “И сега, планът на милостта не може да бъде осъществен, освен ако не бъде извършено *единение*; затова самият Бог *извършва единение* за греховете на света, за да осъществи плана на милостта, за да задоволи изискванията на правосъдието, за да може Бог да бъде съвършен, справедлив Бог, а също и милостив Бог” (Алма 42:15; курсив добавен).

Само веднъж в Новия завет, но 39 пъти в Книгата на Мормон. Какво по-добро свидетелство, че Книгата на Мормон наистина е още едно свидетелство за Исус Христос?

И това не е всичко. Думите *извършвам единение*, *извърших единение* и *единение* се появяват в Учение и Завети 5 пъти и в Скъпоценен бисер 2 пъти. Четирийсет и седем позовавания от изключителна важност. И това не е всичко! Стоотици други стихове помагат да бъде обяснено Единението.

Свобода на избор

Цената на Единението била поета от Господ без принуда, защото свободата на избор е висш принцип. Съгласно плана свободата на избор следва да бъде уважена. Така е било от самото начало, от Едемската градина.

“И Господ каза на Енох: Ето, тези твои братя, те са творение на ръцете Ми; аз им дадох тяхното познание в деня, в който ги създадох; и в Едемската градина аз дадох на човека неговия свободен избор” (Моисей 7:32).

Каквото и друго да се е случило в Едемската градина, във върховния момент на изпитание Адам направил избор. След като Господ заповядал на Адам и Ева да се множат и да изпълват земята и им заповядва да *не* опитват от дървото за познание на доброто и злото, Той казва, “при все това, ти сам можеш да избираш, защото това ти е дадено; но запомни, че аз го забраних, защото в деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш” (Моисей 3:17).

Имало твърде много за отстояване, та човекът насила да бъде въвеждан в земния живот. Това би било в противоречие със самия закон, съществен за плана. Планът предвиждал всяко духовно дете на Бог да получи смъртно тяло и да бъде изпитано. Адам видял, че така трябва да бъде, и направил избора си. “Адам падна, за да могат хората да бъдат; и хората са, за да могат да имат радост” (2 Нефи 2:25).

“Аз съм вашият
ходатай пред
Отца”
(У. и З. 110:4).

Адам и Ева продължили нататък да се множат и да изпълват земята, както им било заповядано да правят. Създаването на телата им по образа Божий, в едно отделно сътворение било решаващо за плана. Последвалото им падение било съществено, за да съществува земния живот и планът да продължи.

Необходимостта от Единението

Нефи описва какво би се случило на телата и душите ни, ако не бъде извършено “безпределно единение”. “Нашите духове”, казва той, “трябваше да станат подвластни на (дявола)” (вж. 2 Нефи 9:7–10).

Аз рядко използвам думата *абсолютно*. Тя рядко е на място. Използвам я сега – два пъти:

Поради падението, Единението било

абсолютно необходимо за настъпване на възкресението и преодоляване на физическата смърт.

Единението било *абсолютно* необходимо хората да се очистят от греха и да преодолеят втората смърт, духовната, която е отделяне от нашия Отец в Небесата, защото Писанията ни казват 8 пъти, че нищо нечисто не може да влезе в присъствието Божие (вж. 1 Нефи 10:21; 15:34; Алма 7:21; 11:37; 40:26; Еламан 8:25; 3 Нефи 27:19; Моисей 6:57).

Следните слова от Писанията, “ти сам можеш да избираш, защото това ти е дадено” (Моисей 3:17), запознават Адам и Ева и потомците им с всичките рискове на земния живот. В него хората са свободни да избират и всеки избор поражда някаква последица. Изборът на Адам активирал

закона за справедливостта, изискващ наказанието за неподчинението да бъде смърт.

Но следните думи, произнесени пред съда, “Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадено от горе” (Иоана 19:11), доказват, че милостта е с равен ранг. Един Изкупител бил пратен да плати дълга и да освободи хората. Това бил планът.

Синът на Алма Кориантон смятал за несправедливо, че наказанието следва греха, че трябва да има наказание. В един дълбочен урок Алма преподава плана на изкупление на сина си и на нас. Той говори за Единението и казва, “Сега, покаянието не можеше да споходи хората, освен ако нямаше наказание” (Алма 42:16).

Ако цената, която изисква покаянието, е наказание, това е добра цена. Последниците, дори да са мъчителни, ни защитават. Просто нещо като детският плач от болка, когато пръстът му докосне огъня, ни учи на това. Ако не е болката, детето може да изгори.

Благословиите от покаянието

С готовност признавам, че не бих намерил мир, нито щастие, нито сигурност в

един свят без покаяние. Не знам какво бих правил, ако за мен нямаше начин да залича грешките си. Терзанието би било по-силно, отколкото бих могъл да понеса. При вас може да е иначе, но не и при мен.

Единението било извършено. Винаги и всякога то предлага опрощаване за прегрешението и смъртта, ако единствено се покаем. Покаянието е спасителната клауза във всичко това. Покаянието е ключът, с който можем да отключим затвора отвътре. Ние държим този ключ в ръце и свободата на избор да го използваме е наша.

Колко невероятно ценна е свободата; колко съвършено скъпа е свободата на избор.

Луцифер умно манипулира нашите избори, мамейки ни относно греха и последниците му. Той и ангелите му ни изкушават да сме недостойни, дори нечестиви. Но той не може – в цялата вечност, с всичката си мощ – да ни унищожи напълно, не и без собственото ни съгласие. Ако свободата на избор бе дошла при човека без Единението, тя би била фатален дар.

Създадени по Негов образ

Ние сме учени в книгите Битие, Моисей, Авраам, Книгата на Мормон и при надаряването, че човешкото тленно тяло е направено по Божий образ, в едно отделно сътворение. Ако Сътворението бе станало по друг начин, можеше да няма падение.

Ако хората бяха само животни, тогава логиката предполага свобода без отговорност.

Как добре знам, че сред учените мъже са онези, които гледат надолу към животните и камъните, за да открият произхода на човека. Те не гледат в себе си, за да открият там духа. Те се обучават да измерват нещата с време, с хиляди и милиони и казват, че тези животни, наречени хора, се появили случайно. И са свободни да правят това, защото изборът е техен.

Но изборът е и наш. Ние поглеждаме нагоре и във вселената виждаме делото на Бог, и мерим нещата с епохи, еони, диспансация, чрез вечни истини. Много неща, които не знаем, приемат на вяра.

Но това нещо знаем! Всичко това било планирано “преди светът да е бил създаден” (У. и З. 38:1; вж. и У. и З. 49:17; 76:13, 39; 93:7; Авраам 3:22–25). Събитията от Сътворението до последната, заключителна сцена не се основават на *случайност*; те се основават на *избор*! Били са планирани така.

Ние знаем това! Тази проста истина! Ако е нямало Сътворение и падение, нямало е да има нужда от никакво Единение, нито от Изкупител, който да ни бъде ходатай. Тогава от Христос е нямало да има нужда.

Символи на Единението

В Гетсиманската градина и на Голгота била проляна кръвта на Спасителя. Векове по-рано била установена Пасхата като символ и образец на нещата, които ще дойдат. Това бил един обред, който щял да бъде спазван завинаги (вж. Изход 12).

Когато язвата на смъртта била наложена на Египет, всяко израилтянско семейство получило заповед да вземе агне – първородно, мъжко, без недостатък. Това

пасхално агне било заклано без чупене на костите, а с кръвта му били белязани вратите на дома. Господ обеща, че ангелът на смъртта щял да *мине покрай* (на английски и иврит същата дума значи и *Пасха*) така белязаните домове, без да убие хората вътре. Те били спасени от кръвта на агнето.

След разпъването на Господ законът за жертвата изисква повече да не се пролива кръв. Това било сторено, както Павел учи евреите, “еднъж за винаги ... една жертва за греховете... за винаги” (Евреите 10:10, 12). Жертвата оттогава насам трябва да бъде съкрушено сърце и разкаян дух – покаянието.

А Пасхата ще бъде отбелязвана завинаги като причастието, в което подновяваме своя кръщелен завет и във възпоменание вземаме от тялото на Агнеца Божий и от кръвта Му, която е била пролята за нас.

Не е за пренебрегване, че този символ се появява отново в Словото на мъдростта. Отвъд обещанието, че светиите в това поколение, които му се подчиняват, ще получат здраве и богатства от знание, е следното: “И Аз, Господ, им давам обещание, че губващият ангел ще ги отmine като чедата Израилеви и няма да ги убие” (У. и З. 89:21).

Аз не мога да ви говоря хладнокръвно за чувствата си относно

Единението. То докосва най-дълбокото чувство на благодарност и задължение. Душата

ми се стреми към Него, Който го из-

върши – този Христос, нашият Спасител, за Когото аз съм свидетел. Свидетелствам за Него. Той е наш Господ, наш Изкупител, наш Посредник с Отца. Той ни изкупи с кръвта Си.

Смирено аз отправям претенция към Единението на Христа. Не се срамувам да коленича, покланяйки се на нашия Отец и Неговия Син. Защото *свободата на избор* е моя, и точно това аз *избирам* да сторя! ■

БЕЛЕЖКА

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), стр. 49.

*“Аз съм хлябът
на живота; който
дойде при
Мене, никак няма
да огладнее”
(Иоана 6:35).*

“АЗ СЪМ ПЪТЯТ”

*Спасителят учи важни уроци,
когато казва, “Аз съм...”*

ОТ ДЕЙВИД А. ЕДУАРДЗ

Църковни списания

Понякога най-запомнящите се изживявания с Писанията идват от това пред вас внезапно, докато четете, да възникнат някакви примери и образци. Например, някога правило ли ви е впечатление колко често Евангелието на Йоана споменава, че Исус произнася думите “Аз съм”? Когато Исус казва това, Той обикновено прави сравнение, за да поучи хората Кой е Той и какво е сторил за тях. Вгледайте се отблизо в някои от тези сравнения и ще научите много за Спасителя.

Хлябът на живота

*“Аз съм хлябът на живота;
който дойде при Мене, никак
няма да огладнее; и който вярва в
Мене, никак няма да ожаднее”... Аз
съм живият хляб, който е слязъл от
небето. Ако яде някой от тоя хляб, ще
живее до века” (Йоана 6:35, 51).*

Празникът Пасха отбелязва избавлението на израилтяните от Египет и включва яденето на безквасен хляб. Когато този празник наближил, Исус извършил чудото с нахранването на 5 000 души. Мнозина, които видели това чудо, Го последвали, защото Той, Който ги нахранил, ги учел да търсят храна, която “трае за вечен живот” (Йоана 6:27). После Той ги учил относно манната, като им напомнил, че тя дошла от небето, за да нахрани израилтяните в пустошта. Той заявява, “Аз съм хлябът на живота”, говорейки им

за духовното подхранване, което Небесният Отец изпратил чрез Него, както и за обещанието за вечен живот, което Той донесъл.

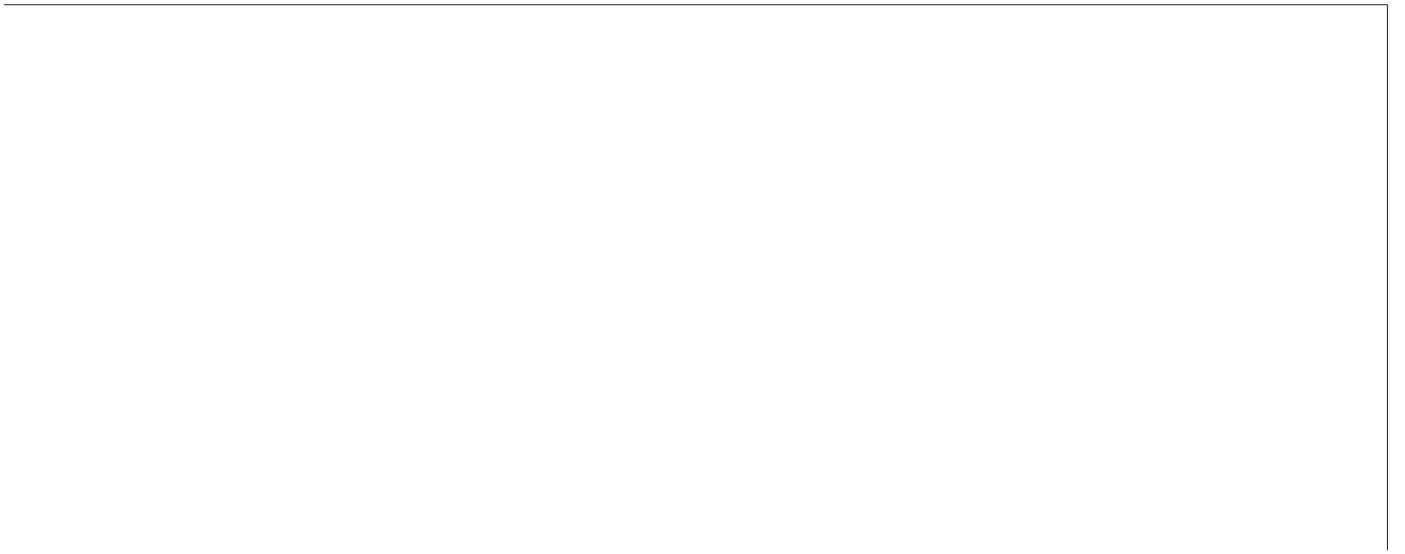
На един по-късен празник на Пасха Исус използвал хляба

за символ на Неговото тяло като част от причастието. Когато всяка седмица по време на причастието ние вземаме от хляба, сме подсецани за Исус Христос – Неговата жертва, Неговото възкресение и обещанието за постоянно духовно подхранване чрез спътничеството на Светия Дух.

Светлината на света

*“Аз съм светлината на света; който Ме следва,
няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината
на живота” (Йоана 8:12).*

Исус се нарекъл “светлината на света” по време на юдейския празник шатроразпъване. Всяка нощ по време на този празник храмовите светлини били запалвани като символ на Божията светлина, разпращана на света. Йоан заявява, че Исус “беше истинската светлина, осветляваща всеки човек, който идва на света” (П.Дж.С., Йоана 1:9). И чрез Пророка Джозеф Смит Господ открил, че светлината Христова “е чрез Него, Който просветлява очите ви, която е същата светлина, оживотворяваща разума ви” и която

“дава живот на всички неща (и) е законът, чрез който се управляват всички неща” (У. и З. 88:11, 13).

Нашите умове и духове са просветлени чрез Исус Христос. Неговата светлина направлява пътеката ни, като ни помага да различим доброто от злото и ни показва пътя към вечен живот.

Лозата

“Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо” (Иоана 15:5).

Исус сравнява Себе Си с главното стъбло на лозата на една лозница. Тази лоза не само поддържа цялото растение вкоренено в почвата, но и подхранва малките лозички, които се разклоняват от нея и дават плод. Исус Христос е наша котва на надеждата и наш източник

на духовно подхранване и растеж. Чрез Него ние получаваме силата, нужна ни да живеем праведно и да вършим добри дела. Той е също основата на Църквата и източника на нейната власт да проповядва Евангелието и да се разклонява по цял свят.

Добрият Пастир

“Аз съм добрия пастир, и познавам Моите, и Моите Мене познават” (Иоана 10:14).

Главните задължения на пастира са да води стадото на паша и водопой и да го връща безопасно в

кошарата. Той също така защитава овцете от опасности като диви животни и крадци. Понеже познава стадото си, той може да каже кога липсва овца и после отива да я намери. Неговите овце го слушат и му се доверяват напълно.

Исус, добрият Пастир, ни призовава, когато сме на грешен път, и ако се научим да се вслушваме в гласа Му, Той ни води на безопасните пасища на спасението и вечния живот, опазвайки ни от опасностите на смъртта и греха.

“Аз съм”

“Исус им рече: истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, аз съм” (Иоана 8:58).

Един вид, казвайки просто “Аз съм”, Исус казва всичко. С това Той заявява, че Той е Създателят на света и Иехова, Богът от Стария завет, чието име буквално значи “Аз съм” (вж. Изход 3:14).

Исус е Синът Божий, Месията и Спасителя, Който ни спасява от грях и смърт. Благодарение на това Кой е Той и какво е сторил за нас, можем да имаме вечен живот и да станем такива, каквито е предвидено да бъдем. ■

“КОЙ СЪМ АЗ?”

Исус задал на учениците си този въпрос и Петър отговорил, “Ти си Христос, Син на живия Бог” (вж. Матей 16:13–16). Ето как на този същия въпрос отговарят юноши и младежи от цял свят:

Исус Христос е направил много за мен. Той ми е дал моето семейство и Евангелието. Той ми помага в учението. Получих няколко стипендии и вярвам, че това бяха благословии от Него. Ако Той не бе дошъл да ни покаже как да живеем, нямаше да сме в състояние да се завърнем при нашия Небесен Отец.

Брайън Н., 13 г., Хондурас

Знам, че чрез страданието, смъртта и Единението на Спасителя можем да бъдем възкресени и изкупени духовно и физически. Благодарение на вярата и покаянието научих, че можем да бъдем опростени за греховете ни.

Джоан О., 19 г., Филипините

Много отдавна по тази земя крачел един човек, човек, чиито постъпки и слова докоснали живота на милиони – включително моя. Той е Исус Христос. Единителната Му жертва продължава да влияе на живота ми всеки ден. Колко удивително е да знаем, че чрез Неговите рани нашите собствени могат да бъдат изцелени. Понеже знам, че Исус е Христос, аз се готвя да отслужам пълновременна мисия и да разпространявам Евангелието Му сред хората по света, които още не са почувствали Неговата безкрайна обич. Той е Спасителят и Изкупителят на моята душа.

Кристиан М., 24 г., Хърватия

Исус Христос извършил за нас нещо, което не може да стори никой друг. За

мен получаването на Аароновото свещеничество бе чудесен момент, защото знаех, че това е нещо, което Господ желае аз да върша. Следвах примера Му. Знам, че Той ще продължи да ме води и да ме учи на Неговия път.

Лимхий Г., 17 г., Мексико

След като майка ми почина, животът започна да изглежда твърде непоносим. Накрая се обърнах за съвет към епископа си. Онова, което той ми каза, не бе точно нещото, което очаквах, но то промени живота ми. Той ме подкани да уповам на Небесния Отец чрез молитва, четене на Писанията и вяра, че Спасителят ще бъде тук заради мен – толкова много вяра в Него, че ще усетя как цялото ми бреме ще олекне. Две

години и половина по-късно знам, че има постоянен мир на разположение на всички ни, благодарение на това Кой е нашия Спасител и онова, което е сторил Той за нас.

Уитни У., 19 г., Аризона, САЩ

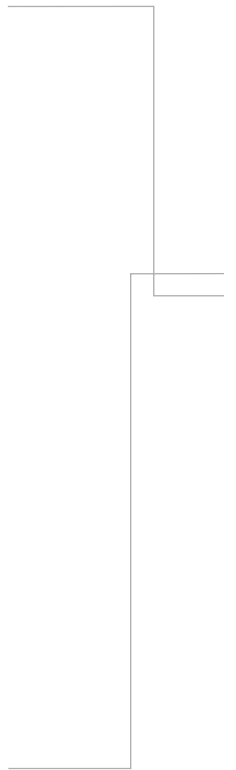
Знам, че Исус Христос е жив. Той ме обича и е дал Своя живот за мен. Той е мой приятел. Чрез Неговите учения научавам как да бъда като Него. Той е справедлив, добър, съвършен и милосърден. В Гетсиманската градина Той страдал за всеки. Знам, че Той е живият Христос, мой Спасител, моя Канара и мой Господ.

Клаудия Р., 25 г., Мексико

Израствайки в Църквата и посещавайки Неделното училище за деца, аз научих за Исус Христос още като малко момиче. И оттогава свидетелството ми става по-силно. Сега, когато съм на мисия, се радвам, че имам възможността да споделям Евангелието и да свидетелствам за Исус Христос всеки ден.

Като мисля за Спасителя и всичките неща, които Той е сторил за мен, искам да съм по-близо до Него. Аз олицетворявам всичките неща, които учех като дете. Обичам да съм в състояние да помагам на други хора да чувстват любовта на нашия Спасител Исус Христос. Това свидетелство не е просто нещо, което казвам – то иде от сърцето ми.

Сузана В., 21 г., Тонга

Вяра в Исус Христос

ОТ СТАРЕЙШИНА РЪСЕЛ М. НЕЛСЪН
от Кворума на дванадесетте апостоли

Дългият ми път да стана доктор по медицина бе само началото. След това дойдоха години на работа в болници, изследователска дейност, специализации и изпити за правоспособност. След това последваха много години на преподаване, служба и предизвикателствата на нововъзникналата област на операции на открито сърце, като всичко това ми донесе дълбоко благоговение относно структурата и функциите на човешкото тяло. Аз бях убеден, че сътворението му е божествено.

Забележителното човешко тяло

Помислете за началото на човешкото тяло. То започва от сливането на две размножителни клетки – една от майката и една от бащата. Заедно тези две клетки съдържат всичката наследствена информация на новия индивид, събрана в толкова малко място, че то не може да бъде видяно с просто око. Двадесет и три хромозоми от всеки родител се съединяват в една нова клетка. Те съдържат хиляди гени, които определят физическите характеристики на неродения човек. Около 22

дни след като тези клетки се съединят, започва да бие едно малко сърце. На 26 ден започва да циркулира кръвта. Клетките се множат и делят. Едни се превръщат в очи, които виждат, други стават уши, които чуват или пръсти, които усещат чудните неща около нас.

Всеки орган е едно удивително творение. Очите имат самофокусиращи се лещи. Нерви и мускули позволяват на двете очи да произведат един триизмерен образ. Ухото превръща звуковите вълни в тонове, които се чуват и възприемат от мозъка.

Сърцето има 4 фини клапи, които контролират посоката на кръвния поток. Те се отварят и затварят над 100 000 пъти на ден – 36 милиона пъти годишно. Освен ако не бъдат засегнати от болест, те могат да понасят този стрес почти безкрайно. Никой произведен от човека материал не може да бъде огъван толкова често и дълго, без да се разпадне. Всеки ден възрастното сърце изпомпва течност, достатъчна да напълни 7 570-литров резервоар. Отгоре на сърцето има източник на електричество, който провежда енергия

*Активната вяра
в Господ води до
пълно обръщане и
пълна отдаденост
на свящото Му
дело.*

ДА ЖИВЕЕМ СПОРЕД ЗАПОВЕДИТЕ МУ

Исус Христос е истинската пътека, Хлябът на живота. Именно Той дава красота на цялото сътворение за полза и подкрепа на човечеството. Той е най-великото измежду всичките Божии творения, Единородният Син в плътта и Първородният в духа. Чрез Него Отец показва огромната Си любов към всички.

През своя живот аз съм получил много, много благословии чрез вярата ми в Исус Христос и особено в святото Единение – най-върховното дело на Господ. Опитвам се да покажа любовта, която изпитвам към Него, като живея според заповедите Му.

В момента съпругата ми и аз сме представители на Исус Христос, отслужвайки пълновременна мисия за Него. Изумителна радост е да проповядваш Евангелието на Исус Христос и да каниш хора да дойдат при Него и да Го приемат като свой Спасител.

Фиорино Берардо, Аржентина

надолу по специални проводници, карасца десетки хиляди мускулни влакна да работят заедно.

Помислете за осигуряващите системи на тялото. Всеки *чифтен* орган разполага с мигновено осигуряване на разположение от другия орган от чифта. *Единичните* органи като мозък, сърце и черен дроб, се хранят от *два* кръвоносни съда. Това предпазва органа, ако по единия от тях кръвният поток бъде възпрепятстван.

Помислете за възможностите на тялото да се защитава. За да се предпази от увреждане, тялото усеща болка. В отговор на инфекция то произвежда антитела. Те не само помагат в борбата с прекия проблем, но и продължават да изграждат резистентност на всякаква бъдеща инфекция.

Помислете как тялото само се “ремонттира”. Счупените кости се възстановяват и отново стават здрави. Разкъсванията на кожата се изцеляват. Кръвотечението само се запечатва. Тялото обновява старите си клетки.

Тялото регулира собствените си жизнени елементи. Равнищата на важните елементи и съставки постоянно се коригират. И независимо от значителните колебания в температурата на околната среда температурата на тялото грижливо се контролира в тесни граници.

С годините и опита научих, че изцеляването настъпва само когато са спазени всички отнасящи се към тази благословия закони¹. Строежът и функцията на тялото се управляват от закон. Един стих от Писанията го заявява: “И на всяко царство е даден закон; и във всеки закон има също някои ограничения и условия”².

Учените в много дисциплини наблюдават подобни прояви за закон и ред, било то в предсказването на приливите, фазите на луната или разположението на звездите в небето. Такъв закон и ред оформят основата на цялото сътворение. Тези закони могат да бъдат открити

КАКВО Е ВЯРА?

“Ако имате вяра”, учи Алма, “вие се надявате на неща, които не се виждат, но са истинни” (Алма 32:21). Вярата е един принцип на действие и сила. Когато работите за някоя достойна цел, вие упражнявате вяра. Вие показвате надеждата си за нещо, което още не можете да видите.

Вярата в Исус Христос може да ви мотивира да следвате съвършения Му пример (вж. Иоана 14:12). Тя може да ви води към добри дела, спазване на заповедите и покаяние за

греховете ви (вж. Яковово 2:18; 1 Нефи 3:7; Алма 34:17). Да имаме вяра в Исус Христос значи да уповаваме напълно на Него – да вярваме в безкрайната Му мощ, ум и любов. Това включва вяра и в напътствията Му. Това значи да вярвате, че дори и да не разбирате всички неща, Той разбира.

За да може вярата да води към спасение, тя трябва да е съсредоточена в Господ (вж. Деянията 4:10–12; Мосия 3:17). Вие упражнявате вяра в Христос, когато имате (1) увереност, че Той съществува, (2) вяра на представа за Неговия характер и (3) съзнание, че се стремите да живеете според волята Му.

Из Предани ще сме на вярата, 2004 г., “Вяра”, стр. 31–32.

и формулирани. Последниците им могат да бъдат измерени. Подобен ред свидетелства за един Върховен Творец³.

Предметът на вярата, от друга страна, не може да бъде измерен. Но отношението на вярата в Бог и закона и реда на вселената е разкрито в следния стих:

“(Бог) е дал закон за всички неща, чрез който те се движат във времената и сезоните си;

и ходът им е определен, тъкмо ходът на небесата и на земята, който обхваща земята и всичките планети...

Ето, всички те са царства и всеки човек, който е видял което и да е, дори и най-низшето от тях, е видял Бог да се движи във величието и силата Си”⁴.

Божествеността на сътворението

Писанията заявяват, че небето, земята и всички неща по земята са божествено сътворени⁵. Те ни помагат също да узнаем повече за сътрудничеството на Бог и Неговия Син, Исус Христос, в сътворението. Първите думи на Библията заявяват, “В началото Бог създаде небето и земята”⁶ и “Бог създаде човека по Своя образ; ... мъж и жена ги създаде”⁷. Книгата на Авраам учи, че “Боговете слязоха, за да устроят човек по Техен собствен образ, за да го направят по образа на Боговете, мъж и жена да ги направят”⁸.

Писанията са отбелязали чувствата на Небесния Отец към Неговия Възлюбен Син и към всяко човешко същество: “Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един,

който вярва в Него, но да има вечен живот”⁹.

Книгата на Иоана започва със следното заявление:

“В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.

То в началото беше у Бога.

Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало”¹⁰.

Същото Писание определя, че Словото¹¹ Божие е Исус Христос – личният служител на Бог в управлението на тази вселена и Творец на всеки живот.

Този факт е потвърден на Моисей от нашия Небесен Отец, Който казва:

“И чрез словото на Моята сила съм ги сътворил (земята и хората върху нея) Аз, което е Моят Единороден Син, Който е изпълнен с благодат и истина.

И безброй светове съм сътворил Аз, и ги сътворих също за Моя собствена цел; и

Закон и ред оформят основата на цялото сътворение, било то в предсказването на приливите, фазите на луната или разположението на звездите в небето. Подобен ред свидетелства за един Върховен Творец.

*чрез Сина Аз ги сътворих, Който е Моят Единороден*¹².

Много други стихове потвърждават, че Исус Христос, под ръководството на Отца, е Твореца¹³. Един от най-убедителните е Неговото Собствено свидетелство: “Ето, Аз съм Исус Христос, Синът Божий. Аз сътворих небесата и земята, и всичките неща, които са в тях. Аз бях с Отца от началото”¹⁴.

Динамика на вярата в Исус Христос

За да приеме човек тази концепция, е нужна активна вяра. Вярата е основата на личното свидетелство. Първите принципи на Евангелието започват с вяра в Господ Исус Христос¹⁵. Павел казва, че “вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се

надяваме – убеждения за неща, които не се виждат”¹⁶. Той умолява “чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете... и да познаете Христовата любов”¹⁷. Павел ни умолява да “достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син”¹⁸.

А *ктивната
в яра в
Господ
води до обръщане,
голяма промяна в
сърцето, промяна
в мисленето от
начина на света
към начина на
Божеството.*

От Книгата на Мормон научаваме, че “ние бяхме сторени живи в Христа поради нашата вяра... Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си”¹⁹.

Благословиите, които произтичат от вярата в Него, са открити също в Книгата на Мормон. Там четем: “Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човечи. Затова ако бързате напред, угощавайки се със словото Христово

и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот”²⁰. Това е “най-великият от всички Божии дарове”²¹.

Активната вяра в Господ води до пълно обръщане и пълна отдаденост на свящото Му дело. Ние ставаме деца на завета, ние ставаме Негови деца. Писанията го потвърждават: “И сега, поради завета, който сключихте, вие ще се наричате чедра Христови, Негови синове и Негови дъщери; защото ето, днес Той ви роди духовно; защото казвате, че сърцата ви са се променили чрез вяра в Неговото име; ето защо вие сте родени от Него и станяхте Негови синове и дъщери”²².

Активната вяра в Господ води до обръщане, голяма промяна в сърцето²³, промяна в мисленето от начина на света към начина на Божеството. То е причина човек да се покае “с цялостно намерение в сърцето”²⁴. Алма добавя, “Проповядвай им покаяние и вяра в Господа Исуса Христа; учи ги да се смиряват и да бъдат кратки и смирени по сърце; учи ги да устояват

ГОЛЯМА ПРОМЯНА В СЪРЦЕТО

След училището за медицински сестри дойдох да работя в интензивното отделение на една детска болница. Имах желание да уча и да трупам опит, да се докажа. Не си представях обаче, че ще бъде толкова трудно – и физически, и емоционално. Не можех да разбера защо светът е тъй жесток, та дори родителите могат да причиняват непоправими увреждания на собствените си деца. Нито разбирах защо Бог позволява да умират деца. След една година работа в болницата душата ми бе изтощена.

Тогава научих, че членове от семейството ми са имали беседа с мисионери-светии от последните дни. Работех на дълги смени и не можех да бъда у дома, когато се провеждаха тези беседи. Скоро сестра ми и мама бяха кръстени. И се почувствах сякаш съм останала сама с въпроси и нерешени проблеми. Въпреки че семейството ми се опитваше да ми уреди среща с мисионерите, аз не исках да ги видя. Но веднъж, когато сестрите Джонсън и Марчук бяха на посещение, се присъединих към разговора. Следващият път те ми преподадоха един духовен урок и аз можах да намеря отговори на въпросите, с които се борех от дълго време. Скоро бях кръстена и потвърдена.

Откакто станах член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, се чувствам подкрепена във вярата си в Исус Христос. Отново и отново изпитвах силата на молитвата и имам чувството, че съм дошла от мрака в светлина. Шест години в Църквата ми дадоха убеденост, че Исус Христос е мой Спасител. И благодарение на Исус Христос сега аз имам възможност да се доближа до моя Небесен Отец.

Надежда Кузнецова, Русия

на всички изкушения на дявола с вярата си в Господа Исуса Христа”²⁵.

Книгата на Мормон съществува, в частност, за да убеждава юдеин и езичник, че Исус е Христос, Вечният Бог²⁶. Онези, които четат Книгата на Мормон и питат с вяра дали тя е истинна, получават свидетелство за истинността ѝ. Те също “ще узнаят ... че Исус Христос е Спасителят на света (и) че Джозеф Смит е Неговият откровител и пророк в тези последни дни”²⁷.

Вярата в Исус Христос: съществена за спасението и възвисяването

Вярата в Исус Христос не само носи благословии в този живот, но е и съществена за нашето вечно спасение и възвисяване. Писанията заявяват, “всички човещи трябва да се покаят и да повярват в името на Исус Христос, и да се поклонят на Отца в Негово име, и да устоят с вяра до края, иначе не могат да бъдат спасени в царството Божие”²⁸. Господ също държи родителите отговорни да учат децата си да имат “вяра в Христа, Синът на Живия Бог”²⁹.

Свидетелствам, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог. Той е наш Творец, Спасител и Изкупител³⁰, Ходатай пред Отца³¹, Избавител³² и Иехова от Стария завет³³. Той е обещаният Емануил³⁴, помазаният Месия³⁵ и нашият велик Пример³⁶. Един ден Той ще се върне да управлява и царува като Цар на царете и Господар на господарите³⁷. Накрая всеки от нас ще се изправи пред Него в съдния ден³⁸. Моля се за всеки от нас личната ни вяра в Него да бъде приемлива и желана. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Тази същата концепция е установена от Господ, когато Той казва, “И когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на когото тя се основава” (У. и З. 130:21).
2. У. и З. 88:38.
3. Вж. Алма 30:44.
4. У. и З. 88:42–43, 47.
5. Вж. Колосяните 1:16; Мосия 4:2, 9; 5:15; Алма 18:28; 22:10; Моисей 3:5.
6. Битие 1:1.
7. Битие 1:27.
8. Авраам 4:27.
9. Иоана 3:16.
10. Иоана 1:1–3.
11. На гръцки *логос* (“дума”) е още едно име за Христос.
12. Моисей 1:32–33; курсив добавен.
13. Вж. Ефесяните 3:9; Мосия 3:8–11; Еламан 14:12; Мормон 9:8–14.
14. 3 Нефи 9:15. Господ заявява още, “Его, Аз съм Исус Христос, Синът на живия Бог, Който сътвори небесата и земята, светлина, която не може да бъде скрита в мрак” (У. и З. 14:9).
15. Вж. Символа на вярата 1:4.
16. Евреите 11:1.
17. Ефесяните 3:17–19.
18. Ефесяните 4:11–13; вж. и Галатяните 3:26–29.
19. 2 Нефи 25:25–26.
20. 2 Нефи 31:20; вж. и Енос 1:8; Мосия 3:12.
21. У. и З. 14:7.
22. Мосия 5:7.
23. Вж. Алма 5:12–14.
24. 2 Нефи 31:13; вж. и Яков 6:5; Мосия 7:33; 3 Нефи 10:6; 12:24; 18:32.

ВЯРАТА НА ЕДНО ДЕТЕ

Реших да отида на конференцията на кола пеша, вървейки около 30 или 40 минути с моя син, тогава 8-годишен. Минаха 20 минути, когато си дадох сметка, че вече не се ориентирам в коя посока трябва да вървим. Моят син Елсон, винаги много разговорлив, ми разказваше една след друга истории за неща, станали на училище или у дома. Помолих го да помълчи за момент, обяснявайки, че трябва да помисля, защото се изплаших, че сме се загубили.

Именно тогава моят син ми показа вярата си. Той предложи да отправим молитва. Аз, с целия разум и разбиране на един възрастен (и леко нетърпелив, защото стрелките на часовника приближаваха часа на началото на събранието), отвърнах, че ако той иска, нека се моли – аз обаче предпочитам да помисля. Казах си, “Има неща, в които не следва да зависим от Господ; намирането на пътя до дома за събрания е едно от тях”.

Сякаш четейки мислите ми, Елсон ми даде един урок по смирение, казвайки, “Защо настояваш да вършиш нещата по трудния начин?” После той се умълча и аз знаех, че в ума и сърцето си се молеше. Няколко минути по-късно дойдохме до дома за събрания и аз знаех, че той бе получил отговор на молитвата си.

Като светии от последните дни ние сме благословени да бъдем членове на Църквата на Исус Христос. Свидетелството ми за истинността на възстановеното Евангелие се усили, когато си дадох сметка, че моят син, още дете, знае как да приложи принципите на вярата и молитвата в действие, ставайки за мен един пример как да живеем според ученията на Исус Христос.

Елсон Карлос Ферейра, Бразилия.

25. Алма 37:33; вж. и Мормон 9:37; Мороний 7:25–26, 33–34, 38–39.
26. Вж. Книгата на Мормон, заглавна страница.
27. Книгата на Мормон, въведение.
28. У. и З. 20:29.
29. У. и З. 68:25; вж. и Моисей 6:57–62.
30. Вж. Исаия 49:26; 60:16; 1 Нефи 21:26; 2 Нефи 6:18.
31. Вж. У. и З. 29:5; 110:4.
32. Вж. 2 Царете 22:2; У. и З. 138:23.
33. Вж. У. и З. 110:3.
34. Вж. Исаия 7:14.
35. Вж. 2 Нефи 25:14–19.
36. Вж. Иоана 13:15; 3 Нефи 27:21.
37. Вж. Откровението 17:14; 19:16.
38. Вж. Откровението 20:12; 1 Нефи 15:33; 2 Нефи 9:22, 44; 28:23; Алма 5:15; 3 Нефи 27:14; Мормон 3:20; 9:8–14.

Вярата на Емилио

*Един дякон показва на мен –
неговият епископ – какво значи
“да имаш вяра да бъдеш изцелен”.*

ОТ РАМОН РАМИРЕЗ

Преди няколко месеца Емилио, един от дяконите в нашия район, внезапно се разболя тежко. Лекарите не можеха да му поставят диагноза.

И той, и майка му бяха уплашени, защото той слабееше и състоянието му бързо се влошаваше. Майка му няколко пъти го води в болницата, но не успя да получи никакви отговори.

Майката на Емилио го доведе в дома за събрания за свещеническа благословия. Един от членовете на кворума на старейшините и аз, неговият епископ, имахме привилегията да го благословим и той за пръв път от много нощи спа добре.

Няколко дни по-късно обаче научих, че Емилио повторно се влошил и бил отново в болницата. Един друг брат и аз бързо отидохме там и можахме да го посетим в стаята му. Мислейки, че Емилио вероятно ще бъде обезсърчен от влошаването на състоянието си, бях особено ободрен от онова, което се случи после.

Говорихме за Исус Христос и аз обясних, че Спасителят има силата да превъзмогне всичко, съгласно волята Си. Отговорът на Емилио дълбоко покърти сърцата ни:

“Епископе, това е само още едно изпитание. Вярвам, че то ще свърши скоро, защото имам вяра в Исус Христос”. Положихме ръцете си на главата му и отново му дадохме благословия.

След тази нощ Емилио постигна невярно и пълно оздравяване. Той без трудности бе в състояние да се върне към всекидневните си работи и в Църквата.

Емилио прояви необходимата вяра, та Спасителят да извърши чудо от същия вид, каквито е вършил, когато е бил на земята. За мен Емилио е пример за онези, за които Господ казва, “на някои е дадено да имат вяра да бъдат изцелявани” (У. и З. 46:19).

Чудесно е да имаш привилегията да упражняваш свещеничеството в живота си и да знаеш, че имаме Небесен Отец, Който ни обича и чрез вяра в Неговия Син можем да изживяваме чудеса в тези последни дни. ■

Единението на Исус Христос

Единението на Единородния Син Божий е най-важната основа, върху която почива цялото християнско учение и най-висшата изява на божествена любов, давана някога на този свят.

ОТ СТАРЕЙШИНА ДЖЕФРИ Р. ХОЛАНД
от Кворума на дванадесетте апостоли

В Гетсиманската градина

Като млад мисионер старейшина Орсън Ф. Уитни (1855–1931), който по-късно служи в Кворума на дванадесетте апостоли, имал толкова силен сън, че той променил живота му завинаги. По-късно той пише:

“Една нощ аз сънувах, ... че съм в Гетсиманската градина, свидетел на терзанията на Спасителя... Стоях зад едно дърво в предната част... Исус, с Петър, Яков и Йоан, влезе през една дървена портичка от дясната ми страна. Оставяйки тримата апостоли там, след като им каза да коленичат и да се молят, Той отиде до другата страна, където също коленичи и се молеше...: “О, Мой Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, но както Ти искаш”.

величествен вид... сам Бог, Който
Той беше и е, при все това кротък и
смирен като малко дете.

Внезапно обстоятел-
ствата сякаш се проме-
ниха... Сцената се
смени с момент
след разпъването, и
Спасителят заедно с

Докато Той се
молеше, сълзи се стича-
ха по лицето Му, което бе-
ше (обърнато) към мен. Бях тъй
разтърсен от гледката, че също плачех
от чисто съчувствие към огромната Му печал. Цялото
ми сърце бе с Него. Обичах Го с цялата си душа и коп-
неех да бъда с Него както не съм копнял за нищо друго.

След малко Той стана и закрачи към мястото, където
бяха коленичили апостолите – дълбоко заспали! Той
внимателно ги разтърси, събуди ги и с тон на нежен
упрек, без никаква следа от гняв или хокане ги попита
не могат ли да бдят поне един час с Него...

Връщайки се на мястото Си, Той отново се молеше
и после отново се върна и пак ги намери заспали.
Той отново ги събуди, пак ги увещаваше, и се върна
на мястото Си, и пак се молеше. Това се повтори три
пъти, докато съвършено опознах външността Му –
лице, фигура и движения. Бе с благородна осанка и

тези трима апостоли стояха заедно
в групичка вляво от мен. Те всеки мо-
мент щяха да тръгнат да се възнасят в
небесата. Не можах да издържа повече. Изтичах иззад
дървото, хвърлих се в нозете Му, сграбчих Го около
коленете и Го умолявах да ме вземе със Себе Си.

Никога не ще забравя милия и нежен начин, по кой-
то Той се наведе и ме изправи, и ме прегърна. Бе тол-
кова живо, толкова реално, че усетих самата топлина
на гърдите Му, върху които се бях облегал. После Той
каза: “Не, сине Мой; тези тук свършиха своята работа
и могат да дойдат с Мене; но ти трябва да останеш и
да свършиш своята”. Аз все още се държах за Него.
Гледайки втренчено нагоре в лицето Му – защото

Единението било свършено необходимо, защото падението на Адам довело до два вида смърт в света.

Той бе по-висок от мен, аз най-искрено Го умолявах: “Добре, обеща ми, че накрай ще дойда при Тебе”. Той се усмихна мило и нежно и отвърна: “Това ще зависи изцяло от тебе

самия”. Събудих се с ридание в гърлото и вече беше утро”¹.

Защо Единението?

Този деликатен, личен бърз поглед върху пълната с любов жертва на Спасителя е подходящо въведение към значимостта на Единението на Исус Христос. Наистина Единението на Единородния Син Божий в плътта е най-важната основа, върху която почива цялото християнско учение и висша изява на божествена любов, давана някога на този свят. Важността ѝ в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни не може да бъде преувеличена.

Всеки друг принцип, заповед и добродетел на възстановеното Евангелие води важността си от това централно събитие².

Единението било предопределен, но доброволен акт на Единородния Син Божий, в който Той принесъл Своя живот и духовно терзание като откуп за последиците на падението на Адам върху цялото човечество и за личните грехове на всички, които се покаят.

Буквалното значение на английската дума *Atonement* (*единение*) е очевидна: at-one-ment, обединяване на неща, които са били разделени или отчуждени. Единението на Исус Христос било свършено необходимо поради разделящото прегрешение (или падение) на Адам, което довело до два вида смърт в света, когато Адам и Ева опитали плода на дървото на познание на доброто и злото³. Физическата смърт довела до отделяне на духа от тялото, а духовната смърт – до отделяне и на духа, и на тялото от Бог. В резултат на падението всички родени в смъртността, ще изстрадат тези два вида смърт. Но трябва да помним, че падението било съществена част от божествения план на Небесния Отец. Без него на Адам и Ева нямало да се роди нито едно смъртно дете, нито човешкото семейство щяло да изживее противоположаване, растеж, морална свобода на избор и радостта от възкресението, изкуплението и вечния живот⁴.

Нуждата от това падение и от едно Единение, което да го компенсира, е обяснена на доземния съвет в Небесата, на който присъствали духовете на цялото човешко семейство, а Бог Отец председателствал. Именно на него Христос доброволно пожелал да уважи моралната свобода на избор на целия човешки род, тъкмо като извършил Единение за техните грехове. В хода на процеса Той щял да върне на Отца цялата слава от тази изкупителна любов⁵.

Това безконечно Единение на Христос било възможно, защото (1) Той бил единствения безгрешен човек, живял някога на тази земя и поради това не бил

ЖИВЕЕЙКИ РЕДОМ С НЕГО

Господ протегна ръката Си към мен преди почти 5 години и Евангелието промени живота ми. Благодарение на Неговото Единение бях изкупена от изборите на миналото и бях в състояние да изпитам в сърцето си чудото на опрощението.

Исус Христос ни съпровожда и укрепва всеки ден, ако сме достойни. Не само греховете ни са заличени и забравени, но Неговата светлина се лее в нашия личен и професионален живот.

Той е нашият Спасител, Синът Божий. Любовта Му е безпределна. Ако живеем така, както Той желае, ние ще споделим любовта Му и ще имаме надежда да се завърнем да живеем с Него и нашия Небесен Отец завинаги.

Мари Монжусян, Франция

подвластен на духовната смърт в резултат на греха, (2) Той бил Единородния на Отца и поради това притежавал божествени качества, които Му давали власт над физическата смърт⁶ и (3) на доземния съвет Той очевидно бил единственият достатъчно смирен и желаещ да бъде предопределен за тази служба⁷.

Даровете на Христовото Единение

Някои дарове, произтичащи от Единението, са универсални, безконечни и безусловни. Те включват Неговото изкупление за първородния грях на Адам, тъй че никой член на човешкото семейство да не бъде държан отговорен за този грях⁸. Друг

универсален дар е възкресението от мъртвите на всеки мъж, жена и дете, които живеят, живели са някога или ще живеят на земята.

Други страни на Христовия единителен дар са условни. Те зависят от усърдието на човек в спазването на Божиите заповеди. Например, макар всички членове на човешкото семейство свободно получават опрощение за греха на Адам без усилие от тяхна страна, те не получават опрощение за собствените си грехове, освен ако не врекат във вяра в Христос, покаяние за същите тези грехове, бъдат кръстени в Негово име, получат дара на Светия Дух и бъдат потвърдени в Христовата Църква, и продължават напред, устоявайки с вяра в остатъка от житейския си път. За това лично предизвикателство Христос казва,

Възкресението на тялото е даден даром дар, резултат на победата на Спасителя над смъртта. То е една от безусловните благословии на разположение чрез благодатта на Христа.

“Защото ето, аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат тъкмо като Мен”⁹.

Нещо повече, макар възкресението на тялото да е универсален и даден даром дар от Христос, резултат от Неговата победа над смъртта, естеството на възкресеното тяло (или “степената на слава”, която му е дадена), както и времето на възкресение на даден човек пряко зависят от верността му в този живот. Апостол Павел например дава ясно да се разбере, че онези, които са напълно отдадени на Христос, при възкресението “ще възкръснат по-напред”¹⁰. Едно съвременен откровение пояснява различния порядък на възкресените тела,¹¹

обещавайки най-висшата степен на слава само на онези, които спазват принципите и обредите на Евангелието на Исус Христос¹².

Разбира се, както безусловните, така и условните благословии на Единението са на разположение единствено чрез благодатта на Христа. Очевидно

безусловните благословии на Единението не се дават поради заслуги, но и условните не са напълно заслужени. Като живее вярно и спазва Божиите заповеди, човек може да получи допълнителни привилегии; но все пак те се дават даром, технически погледнато не са спечелени. Книгата на Мормон категорично заявява, че “няма път, който да може да живее в присъствието Божие, освен ако не бъде чрез заслугите и милостта, и благодатта на Светия Месия”¹³.

По същата тази благодат Бог осигурява спасението на малките деца, умствено страдащите, онези, които са живели без

ОЧАКВАЙКИ ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Когато скъпата ми съпруга се завърна при нашия Небесен Отец, семейството ни трябваше да намери подходящо място за гроб. Правейки това, се сблъсках със съпротива, когато пожелах на надгробния камък да има израза *място за покой*. Терминът не отговарял на политиката на управата на гробището.

И така последва трудна борба. В един момент свещеникът на църквата, в чиито район попадеше гробището, запитва относно този израз. Можех да дам своето свидетелство, че вярвам в буквалното възкресение на тялото, цитирайки Спасителя: “всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот” (Иоана 5:28–29). Свидетелствах, че този гроб за нас е едно свято място за покой до възкресението.

Тогава свещеникът направи едно вдъхновено предложение: “Поискайте да гравират върху надгробния камък следните думи: “Тук почиват в очакване на възкресението сем. Боне и Леман”. Така и беше направено. И по този начин моето свидетелство бе издълбано в камъка.

Рудолф Леман, Германия

да чуят Евангелието на Исус Христос и така нататък: те са изкупени чрез универсалната сила на Единението на Христос и ще имат възможността да получат пълнотата на Евангелието след смъртта, в света на духовете, където духовете пребивават докато очакват възкресението¹⁴.

Страдание и триумф

За да отговори на изискванията на Единението, безгрешният Исус отива в Гетсиманската градина, както старейшина Уитни го вижда в съня си, за да понесе там душевното терзание, което само Той можел да понесе. Той “захвана да се ужасява и да тъгува”, казвайки на Петър, Яков и Иоан, “Душата Ми е прескръбна до смърт”¹⁵. Защо? Защото Той изстрада “болките на всички човещи, да, болките на всяко живо създание, и мъже, и жени, и деца, които принадлежат към семейството на Адам”¹⁶. Той изтърпява “изкушения и телесна болка, глад, жажда и умора, дори повече,

отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв... излиза от всяка пора, толкова велика... е мъката Му”¹⁷.

Чрез това страдание Исус изкупва душите на всички мъже, жени и деца “за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му”¹⁸. Правейки това, Христос “слезе по-долу от всичко” – включително всякакви болести, немощи и мрачно отчаяние, изпитвани от всяко смъртно същество – за да може да “схван(е) всички неща, за да може да бъде във всичко и чрез всичко, светлината на истината”¹⁹.

Абсолютната самота и острата мъка на Единението, започнали в Гетсиманската градина, достигат върха си, когато след неописуеми мъки в ръцете на римските войници и други хора Христос извиква от кръста, “Или, Или, лама савахтани? сиреч: Боже Мой,

Боже Мой, защо си Ме оставил?”²⁰ В дълбините на тази мъка дори самотата природа потреперва. “...тъмнина покриваше цялата земя... като потъмня слънцето”²¹. “И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха”,²² карайки мнозина да възкликнат, “Богът на природата

страда²³. Накрая, дори изглеждащото непоносимо е понесено и Исус казва, “Свърши се”²⁴. “Отче, в Твоите ръце предавам духа Си”²⁵. Един ден някъде всеки човешки език ще бъде призван да признае, както римският стотник, който бил свидетел на всичко това, “Наистина тоя беше Син на Бога”²⁶.

За сериозния мъж или жена е “въпрос на изключително чудо”²⁷ че доброволната и милостива жертва на едно същество би могла да задоволи безкрайните и вечни изисквания на правосъдието, да извърши Единение за всяко човешко прегрешение и злодеяние и така да тласне цялото човечество във всеобхватните ръце на милостивата Му прегръдка. Но това наистина е така.

Ще цитирам президент Джон Тейлър (1808–1887): “По начин необясним и неразбираем за нас Той поел тежестта на греховете на целия свят; не само на Адам, но и на потомството му; и правейки това, отворил небесното царство не само за всички вярващи и онези, които спазвали Божия закон, но и за повече от половината човешко семейство, починали преди да достигнат годините на зрелостта, както и за (онези), които... (починали) без закона”²⁸.

Ние можем да изпитаме относно този величествен дар същото, което изпитал и старейшина Уитни: “Бях тъй разтърсен от (дара), че също плачех от чисто съчувствие... Цялото ми сърце бе с Него. Обичах Го с цялата си душа и копнеех да бъда с Него както не съм копнял за нищо друго”. След като вече е предложил Единението за нас, Христос е извършил Своята част, за да превърне този копнеж в реалност.

МИЛОСЪРДНАТА ПРЕГРЪДКА НА СПАСИТЕЛЯ

През целия ми живот се борих с чувства на провал, на това, че не съм достатъчно добра. Но открих, че Евангелието на Исус Христос е противоположно за тези чувства.

Благодарение на Единението Спасителят разбира моите страхове и ме утешава чрез Светия Дух. Той знае моите слабости и ми помага да ги преодолее. Той никога не ме е оставял сама, винаги ме е укрепявал и е изпълвал сърцето ми.

Може никога да не отговоря на стандартите на света, но се чувствам ценна, достойна и обичана, когато правя най-доброто, на което съм способна, да живея според ученията на Исус Христос.

Сюзън Лънт, Юта, САЩ

Останалото зависи изцяло от нас самите. ■

БЕЛЕЖКИ

1. “The Divinity of Jesus Christ”, *Improvement Era*, ян. 1926 г., стр. 224–225; вж. и *Liabona*, дек. 2003 г., стр. 16; пунктуация, главни букви и правопис осъвременени.
2. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), стр. 49.
3. Вж. Битие 2:9; 3.
4. Вж. 2 Нефи 2:22–27; Моисей 5:11.
5. Вж. Откровението 13:8; Моисей 4:1–2; Авраам 3:22–27.
6. Вж. Иоана 5:26–29; 2 Нефи 9:5–12; Алма 34:9–14.
7. Вж. Джеймс Е. Тълмидж, *Jesus the Christ*, 3-то изд. (1916), стр. 21–22.
8. Вж. Символа на вярата 1:2.
9. У. и З. 19:16–17.
10. 1 Солунците 4:16.
11. Вж. У. и З. 76:50–113; срав. 1 Коринтяните 15:40–42.
12. Вж. У. и З. 76:50–70; 88:4, 27–29; 132:21–24.
13. 2 Нефи 2:8.
14. Вж. Алма 40:11; У. и З. 138; срав. Лука 23:43; Иоана 5:25.
15. Марка 14:33–34.
16. 2 Нефи 9:21.
17. Мосия 3:7.
18. Алма 7:12.
19. У. и З. 88:6.
20. Матей 27:46.
21. Лука 23:44–45.
22. Матей 27:51.
23. 1 Нефи 19:12.
24. Иоана 19:30.
25. Лука 23:46.
26. Матей 27:54.
27. Джеймс Е. Тълмидж, *The Articles of Faith*, 12-то изд. (1924), стр. 77.
28. *The Mediation and Atonement* (1882), стр. 148–149; главни букви осъвременени.

Единението в действие

Знаех, че Господ има план за моя син, но когато той избра път, който предпочитах да не бе избирал, не бях сигурна, че ще се върне обратно.

ИМЕТО НЕ Е ДАДЕНО

Присъединих се към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни през 1992 г. в Холандия. Обаче съпругът ми не се присъедини и не позволяваше децата ни, Алекс и Петра, да бъдат кръстени (имената са променени). Дори така ние

тримата ходехме на църква и провеждахме семейни домашни вечери.

Всичко вървеше добре за няколко години, докато Алекс, тогава на 13 г., обяви, че не желае повече да ходи на църква, нито да участва в семейни домашни вечери. Докато той растеше, нещата се влошаваха. Трудно ми бе да стоя близо до Алекс, защото той не само почна да пуши и пие, но и да лъже за своето поведение. Това разби сърцето ми и аз пролях много сълзи и отправих много молитви, докато умолявах нашия Небесен Отец да помогне на сина ми.

После една нощ, докато седях тихо в храма, видях в ума си една картина. Млад мъж раздаваше причастието. Изглежда Господ ми напомняше за реалността и силата на Неговото Единение, насърчавайки ме да обичам своя син и да стоя до него.

С течение на времето обаче животът наистина стана суров. След като се разведохме с баща му, Алекс наистина бе депресиран. Знаех, че наистина се нуждае

от помощ, но той не я желаше и не ме слушаше, когато се опитвах да говоря с него.

Една нощ нашият президент на клон попита дали може да дойде да говори с Алекс. Алекс бе раздразнен, но се съгласи на разговора. След срещата Алекс бе ядосан на президента на клон, че го е насърчил да отслужи мисия, казвайки, “Ако президентът на клон наистина беше Божий човек, щеше да знае по-добре. Щеше да знае, че не съм достоен да ида – тогава за какво ме безпокои?” Тази нощ разбрах, че Господ има план.

Планът започна да добива очертание по неочакван начин, когато ми позвъниха от местния полицейски участък. Алекс бе арестуван. Новият ми съпруг и аз облякохме шлиферите си и посред нощ прибрахме Алекс от участъка. Не направихме сцена; всъщност вторият баща на Алекс и аз говорихме твърде малко.

Когато се прибрахме в къщи, Алекс ни каза какво се е случило, когато той и приятелят му откраднали един скутер. Той толкова съжаляваше за случилото се. Видях за пръв път един съкрушен млад мъж.

Арестуването бе повратен момент за Алекс, който почна да си дава сметка за последиците от действията си и накъде бе тръгнал. От този ден нататък при нас започнаха да идват множество благословии.

На другия ден Алекс ни каза, че помолил полицията да ни звънне, защото знаел, че го обичаме. Той също си дал сметка колко много ни наранил и оценявал това, че сме останали спокойни.

Алекс имаше няколко приятели-членове, които му подадоха ръка за помощ. Един го покани на църковни дейности. Друг му даде Книгата на Мормон и го покани да я прочете. И въпреки че страдаше от дислексия (вижда буквите наопаки–б.пр.), открих, че Алекс от време на време я четеше.

Следващата благословия – ако наистина мога да ги изброя – бе когато Алекс попита дали може да му купим костюм, тъй като бе решил отново да ходи на църква. Помислих си, че това е само за Коледа. Но за голяма моя изненада той продължи да идва и след празниците.

Следващата благословия ми се стори прекалена да я проумея. Алекс обяви, че иска да се кръсти. Той не се нуждаеше от моята помощ и уреди всичко сам с помощта на приятелите си и мисионерите, които го учеха. Почти не вярвах на очите си, когато дойде денят и аз можах да видя сина си в бяло да сключва светите завети.

Когато той разказваше историята на своето обръщане във вярата по-късно, си дадох сметка, че мъката и скръбта на Алекс са били големи, но те също са му помогнали да се смири достатъчно и да коленичи и помоли за помощ. Алекс обясни: “Една нощ, когато бремето ми се стори непосилно за носене, си спомних думите на един добър приятел, който ми напомняше, че мога винаги да се моля за помощ. Тази нощ реших да направя един опит. За мен нямаше отворена друга врата, и тъй като майка ми ме бе научила как да се моля, коленичих и затворих очи. Като почнах да се моля за помощ, ме обзе най-прекрасното чувство. Никога няма да го забравя; чувствах чистата любов Христова. Чувствах, че проблемите ми се отдалечаваха от мен. Чувствата ми на отчаяние оттогава повече не се върнаха и бях благословен със свидетелство за Исус Христос. Сърцето ми се промени и изпитах желание да следвам Исус Христос”.

След неговото кръщение, потвърждение и ръкополагане в свещеничеството Алекс бе помолен да раздава причастието – светите символи на жертвата на Спасителя. После онова, което бях видяла в храма преди толкова много години, стана жива реалност

пред очите ми. Мълчаливо благодарях на Небесния Отец за това, което бях преживяла. Това бе един свещен момент за мен.

Историята би могла да свърши тук, но за щастие не стана така. Оттогава наблюдавам как Единението продължава да действа в живота на моя син. Помните ли вдъхновения ни президент на клон? Свидетелството на сина ми продължаваше да расте и показната на нашия президент на клон стана реалност. Алекс наскоро приключи службата си като пълновременен мисионер. Той прекара две години да подава ръка за помощ на другите – както Господ бе подал Своята на него.

Благодарна съм да бъда майка на Алекс, но още по-благодарна съм за Единението на Исус Христос, което действа в живота на всички ни. ■

След неговото ръкополагане в свещеничеството Алекс бе по-молен да раздава причастието. После онова, което бях видяла в храма преди толкова много години, стана жива реалност.

ЖИВИЯТ Хр

Свидетелството на апостолите на Църквата на Исус Хр

ИСТОС

ИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Отляво надясно по часовниковата стрелка: Благият Изцелител, от Грег Олсън; Целият град се събра заедно, от Джеймс Тисът; Иоан кръщава Исус, от Хари Андерсън; Христос сътворява земята, от Робърт Т. Барет.

Като отбелязваме раждането на Исус Христос преди две хилядолетия, ние даваме своето свидетелство за реалността на Неговия несравним живот и безкрайната добродетел на Неговата велика единителна жертва. Никой друг не е оказал толкова дълбоко влияние върху всички хора, които някога са живели или които тепърва ще живеят на тази земя.

Той беше Великият Иехова на Стария завет, Месията на Новия завет. Под ръководството на Своя Отец Той бе Създателят на земята. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” (Иоана 1:3). Въпреки че беше безгрешен, Той бе кръстен, за да изпълни всичко, що е право. Той “обикаляше, за да прави благодеяния” (Деянията 10:38), а беше презиран за това. Неговото Евангелие беше послание за мир и добра воля. Той настоятелно молеше всички да следват Неговия пример. Той вървя по пътищата на Палестина, като изцеляваше болните, правеше слепите да прогледнат и възкресяваше мъртвите. Той учеше за истините на вечността, за реалността на нашето доземно съществуване, за целта на нашия живот на земята и за възможностите за синовете и дъщерите Божии в идния живот.

Той въведе причастието, което да напомня за Неговата велика единителна жертва. Той беше арестуван и осъден по фалшиви обвинения, обявен за виновен, за да е доволна тълпата, и осъден да умре на кръста на Голгота. Той даде Своя живот, за да извърши Единението за греховете на цялото човечество. Неговият

дар бе велик заместителен дар в полза на всички, които са живели или ще живеят на земята.

Ние тържествено свидетелстваме, че Неговият живот, който заема централно място в човешката история, нито започна във Витлеем, нито завърши на Голгота. Той беше Първородния на Отца, Единородния Син в плътта, Изкупителя на света.

Той възкръсна от гроба, за да стане “първият плод на починалите” (1 Коринтяните 15:20). Като възкръснал Господ Той отиде сред онези, които беше обичал през живота Си. Той също така служи сред Своите “други овце” (Иоана 10:16) в древна Америка. В последните дни Той и Неговият Отец се явиха на момчето Джозеф Смит, поставяйки началото на отдавна обещана епоха, когато ще се “изпълнят времената” (Ефесяните 1:10).

Пророкът Джозеф Смит написа за живия Христос: “Очите Му бяха като пламък от огън; косата на главата Му беше бяла като чист сняг, лицето му светеше повече от яркостта на слънцето, а гласът Му беше като звука на връхлитачи големи води, тъкмо гласът на Иехова, казвайки:

“Аз съм първият и последният; Аз съм Този, Който живее, Аз съм Този, Който беше убит, Аз съм вашият Ходатай пред Отца” (У. и З. 110:3–4).

За Него Пророкът също така е заявил: “И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последно от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!

Ляво: Проповедта на хълма, от Карл Хайнрих Блох; долу ляво: Христос в Гетсиманската градина, от Хайнрих Хофман; долу: Разпъването на Христос, автор неизвестен; дясно: Защо плачеш?, от Саймън Дюи.

Горе: Исус Христос посещава двете Америки, от Джон Скот; ляво: Първото видение, от Гари Кап; над нея: Исус Христос се явява в храма Къртланд на Джозеф Смит и Оливър Каудъри, от Гари Смит.

Долу: Възстановяването на Мелхиседековото свещеничество, от Кен Райли; дясно: Второто пришествие, от Хари Андерсън.

Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца, че чрез Него, и посредством Него и от Него, световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии” (У. и З. 76:22–24).

Ние тържествено заявяваме, че Неговото свещеничество и Църквата Му са възстановени на земята – “съградени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус” (Ефесяните 2:20).

Ние свидетелстваме, че някой ден Той ще се върне на земята. “И славата Господна ще се яви, и всяка твар купно ще я види” (Исаия 40:5). Той ще управлява като Цар на царете и ще царува като Господар на господарите, и всяко коляно ще се преклони пред Него, и всеки език ще Го славослови. Всеки един от нас ще застане пред Него, за да бъде съден според делата си и според желанията на сърцето си.

Ние даваме свидетелство като Негови апостоли, поставени по надлежния ред, че Исус е Живия Христос, безсмъртния Божий Син. Той е великият цар Емануил, Който днес стои от дясната страна на Своя Отец. Той е светлината, живота и надеждата на света. Неговият път е пътеката, която води към щастие в този живот и към вечен живот в идния свят. Да благодарим на Бог за несравнимия дар на Неговия божествен Син. ■

“Живият Христос: свидетелството на Апостолите”, с дата 1 януари 2000 г. беше подписано от Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Беше публикувано в Лиахона от април 2000 г.

СКЛЮЧВАНЕ НА ЗАВЕТ ДА МУ СЕ ПОДЧИНЯВАМ И ДА ГО СЛЕДВАМ

Бях на 60 години, с празни джобове, а животът ми беше истински позор. Вярвах, че животът ми е даден за мое собствено удоволствие. Бях изгубен, очите ми бяха затворени, после Исус Христос ги отвори.

Моето кръщение, потвърждение и заветите, които сключих с Исус Христос, са чудо, което изцяло промени живота ми. Осъзнах какво мога да придобия и какво беше важно за мен. Сега съм един щастлив човек, защото познавам Исус Христос.

Никога не съм и предполагал, че един светски човек като мен един ден би станал член на Църквата, носител на свещеничеството и президент на клон. За мен е голям дар да служа на Исус Христос, нашият Спасител.

**Вираб Минасян,
Армения**

Дойдете при Христа

ОТ ПРЕЗИДЕНТ ХЕНРИ Б. АЙРИНГ
Втори съветник в Първото Президентство

Думите “дойдете при Христа” са една покана. Това е най-важната покана, която изобщо можете да отправите към някого. Това е най-важната покана, която някой може да приеме. От началото на Възстановяването на Евангелието в тази диспенсация тази е била задачата, дадена от Исус Христос на Неговите представители. Тяхната задача е да “предупреждават, да разясняват, да увещават, да поучават и да канят всичко да дойдат при Христа”¹.

При приемане на кръщелния завет, всеки член на Църквата става ученик, който обещава да бъде свидетел Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място². Целта на това да бъдем свидетели е да каним хората да дойдат при Него.

Всички ние следва да бъдем крайно заинтересовани да научим как ефективно да отправяме тази покана. От опит знаем, че някои няма да откликнат. Малцина откликнали, когато Сам Спасителят отправил тази покана по време на Своето земно служение. Но голяма била радостта Му за онези, които разпознали Неговия глас. И голяма е нашата радост, когато онези, които каним, дойдат при Него.

Знание, че Той е Пътя

Заслужава си да се замислим върху случките в живота ни, когато хората са откликнали. Аз лично съм забелязал следния модел, когато хората са приемали тази покана. При всеки случай Светия Дух им изявява поне три истини. Преживяванията не винаги са идвали в последователността, в която ще ги изброя, но те всички са се проявявали в сърцата на онези, които дойдат при Христа.

Първо, те започват да чувстват, че единственият начин, по който могат да имат щастието, което най-много искат както в този живот, така и в идния, е чрез Исус Христос. Те започват да вярват на следните думи от Книгата на Мормон: “ето, аз ви го казвам, че както тези неща са истинни и тъй както жив е Господ Бог, така няма друго име, дадено под небето, освен това на Исуса Христа, за което съм говорил, чрез което човек може да бъде спасен”³.

Не е лесно да се почувства тази увереност в един свят, в който много гласове казват, че Бог не съществува, че няма грях и че щастието е в удоволствието. Но нашите гласове ще бъдат по-силни, ако получим дара на даването на сигурното свидетелство, че Исус е Христос и Спасителя на света. Това свидетелство ще дойде най-силно като резултат на изживяванията ви с Единението

Като помагате на другите да дойдат при Него, ще откриете, че самите вие сте дошли.

на Исус Христос – как то действа в живота ви. Ако често се замисляте върху начините, по които Неговото Единение ви е променило и ако често изразявате благодарност, ще откриете, че вашето свидетелство за Него придобива сила да докосва сърцата на други хора. Когато онези, които поканите в резултат на вашето свидетелство, го почувстват, те ще започнат да Го приемат като техен Господ и Спасител. И това приемане, когато то дойде, ще стопли и техните сърца, и вашето.

Сключване на завет и послушание

Второ, хората, които познавам и които наистина са дошли при Него, сключват завети да Му се подчиняват и да Го следват.

Това може да започне с изпълнение на прости ангажменти, например четене на Книгата на Мормон или посещение на събранието за участие. То трябва да бъде резултат от вярата им, че Исус е Христос и техен Спасител. Когато изпълнят ангажмента, подтикнати от тази вяра, те чувстват нещо. Може и да не могат да опишат чувството с думи, но се чувстват по-добре. Послушанието, дори и в малките неща, води до тази Божия благословия. И с течение на времето те започват да усещат покаяние в сърцето и желание да сключат кръщелния завет, да вземат върху си името на Спасителя и да бъдат очистени от греха.

Хората могат да поискат да направят този жизненоважен избор по много причини. Първоначално един мъж, когото учехме, не виждаше нуждата да бъде кръстен. В края на краищата, той се бе опитвал да бъде добър през целия си живот. Не бе извършил сериозен грях. Като дете бил кръстен в друга църква. Но след това наум му дошли две неща. Едното беше, че Спасителят бил кръстен в знак на подчинение, без никога да е извършил грях. Другото, че той искаше да поеме ангажмент към Спасителя чрез властта на истинското свещеничество,

СТРЕМЕЖ ДА СТАНЕМ КАТО НЕГО

Обичам Господ с цялото си сърце. Той е мой приятел. Знам, че заради Него мога да бъда опростен.

Евангелието и моето свидетелство за Исус Христос са ми помогнали да бъда по-добра майка, съпруга, сестра и приятелка. Заради моето свидетелство се опитвам да живея по начина, по който Бог желае да живея – почтено, честно, с доброта, обич, търпение и състрадание, отнасяйки се към околните като към деца на Бог, предлагайки служба, когато е необходимо. Когато се опитвам да водя живот, подобен на Христовия, се надявам, че другите ще поискат да научат повече за Него.

Джоана М. Алън, Индиана, САЩ

точно както Спасителят отишъл при Иоан да бъде кръстен.

Друг млад мъж, който учехме, избра да бъде кръстен, подтикнат от сърце, съкрушено от мъката, която той изпитваше за греховете си. Когато излезе от кръщелните води, той ме прегърна и през сълзи каза на ухото ми, “Чист съм. Чист съм”.

Техният избор да сключат кръщелния завет произлезе от прос-та вяра. Те знаеха, че ако спазват завета да се подчиняват на заповедите на Спасителя, Той ще спази завета Си с тях – да ги води към вечен живот. Те бяха готови да дойдат при Него, така че да могат да бъдат променени и водени от Него и с течение на времето да станат като Него.

Стремеж да станем като Него

Това води до третото нещо, което съм виждал в живота на онези, които наистина са дошли при Него. Те се стремят да станат като Него. Започват да се опитват да постъпват с околните, както знаят, че би постъпил Той. Вие и аз сме виждали това във верните скоро след тяхното кръщение и получаване на Светия Дух. Веднъж отидохме с моя колега мисионер да посетим едно семейство, което бяхме учили и кръстипи само няколко седмици по-рано. Родителите ни заведоха в мазето си, за да ни покажат една стая. Преди това била стаята на една от двете им дъщери. Но тя вече живееше със сестра си. Стаята, освободена от нея, беше пълна с всичко, от което семейството би имало нужда при спешни случаи.

Ние не ги бяхме учили на нищо, свързано със създаването на запаси. Когато ги попитахме защо бяха направили нещо толкова трудно тъй бързо, те отговориха, че прочели в списание на Църквата, че Господ иска семействата да бъдат подготвени да се грижат за себе си и за околните. Те попитаха, “Нали така правят светиите от последните дни?”

Тази проста вяра се простира над всичко, което те мислят, че Спасителят желае да направят. И тяхното

Него. Те могат да се обезсърчат, когато
дойдат изпитанията – те винаги идват.
Въпреки това трябва да помним, че най-
добрите и сигурни приятели, които те
имат, са Спасителят и Неговият Отец,
Който е също и *техен* Отец. Небесният
Отец и Спасителят ще им изпратят Светия

желание да следват Спасителя
продължи. И то ги промене-
ни. Те винаги са били добри
хора, които се опитват да по-
магат на другите. Но тази спо-
собност нарастваше. И това
е моделът, който се следва
от всички онези мои по-
знати, които знам, че са
дошли при Спасителя за цял
живот.

Понякога говорим за за-
държане на членовете като
че ли сме ги хванали. Ние мо-
жем и трябва да бъдем прия-
тели с онези, които са
избрали да дойдат при

Дух,
за да ги утеши и да утвърди вяра-
та им, при положение, че те се
смирено се подчиняват. Така, ако
например отивате на посещение
за обучение или домашно обуче-
ние с нов член, ако му/й дадете
възможност да се моли, да препо-
дава или да уговори срещата, вие
можете да му/й дадете повече
увереност, отколкото ако само
изразите обичта си. Това ще до-
веде небесните сили. И ще ги из-
дигне по време на изпитания и
ще ги защити от гордост, когато
дойдат благословиите, а те със
сигурност ще дойдат.

Промяна в сърцето

Още едно прекрасно нещо ще
се случи. Когато отдадете сърцето
си на това да каните хората да
дойдат при Христа, сърцето ви
ще се промени. Вие ще вършите
Неговото дело. Ще откриете, че
Той спазва обещанието Си да бъде
заедно с вас във вашата служба.
Ще Го опознаете. И с времето ще
станете като Него и ще “станете
съвършени в Него”⁴. Като помага-
те на другите да дойдат при Него,
ще откриете, че самите вие сте
дошли. Ако искате да бъдете близо
до Него, да почувствате Неговия
мир, вие можете да постигнете то-
ва най-добре в Негова служба.

Точно Той казва:

“Дойдете при Мене всички, които се
трудите и сте обременени, и Аз ще ви
успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и нау-
чете се от Мене; защото съм кротък и
смирнен на сърце; и ще намерите по-
кой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и

ОТКРИВАНЕ НА ЩАСТИЕ ЧРЕЗ ИСУС ХРИСТОС

Исус казва “Аз съм пътя, истината и жи-
вота” (Иоана 14:6). Няма по-добри думи от
Неговите, с които да изразя своето свиде-
телство.

Изучавал съм литература, философия
и история за висша академична степен и
осъзнах, че всички велики идеи, теории и
дейности имат своите ограничения. По съ-
щия начин един земен баща не може да га-
рантира мир, мъдрост или вечност дори
на собственото си дете.

Нашият Небесен Отец обаче
е заявил на света, че като
следваме пътя на Христос,
подражавайки на примера
Му и подчинявайки се на
Неговите дадени чрез от-
кровение истини, можем
да получим истинско
щастие в този живот. И
след този живот – когато
се завърнем в присъствие-
то на нашия Небесен Отец –
ние можем да имаме безкрай-
но щастие с Него.

Зентз Лин, Тайван

Моето бреме е леко”⁵.

Свидетелствам, че Той ще спа-
зи това обещание към онези, ко-
ито ние поканим да дойдат при
Него. И Той спазва същото обе-
щание към онези, които Му слу-
жат, като отправят поканата. ■

БЕЛЕЖКИ

1. У. и З. 20:59.
2. Вж. Мосия 18:8–10.
3. 2 Нефи 25:20.
4. Мороний 10:32.
5. Матей 11:28–30.

Бях ли спасена?

ОТ ШАРЛОТ ГУДМАН МАКИУЪН

Приятелката ми Рейчъл ме покани да отида на църква с нея. Тя беше активна в своята вяра, а аз бях любопитна да видя в кое нейната църква е различна от моята. Поисках разрешение от родителите си да отида с нея. Те казаха, че тъй като часовете на нашето богослужение не съвпадат с техните, аз можех да отида.

Много неща от службата на нейната църква ми бяха непознати: песните и молитвите бяха различни; начинът, по който проповедникът говореше, ми беше непознат. Когато се разнасяше подносът с даренията, не бях сигурна какво да правя.

Накрая проповедникът покани всички в групата, които не бяха приели публично Исус Христос за свой Спасител, да пристъпят напред. Рейчъл ми прошепна, насърчавайки ме да отида. Колебаех се. В нашия район епископът никога не канеше когото и да било да пристъпи напред и публично да приеме Христос. Не знаех какво да правя. Може би не бях направила нещо, което е важно за моето спасение. Тръгнах си от събранието объркана.

Когато по-късно размишлявах върху това преживяване, аз осъзнах, че публично бях приела Исус Христос за свой Спасител. Бях кръстена от човек, който имаше свещеническа власт от Исус Христос. Моето кръщение беше завет с Небесния Отец – да взема върху си името на Исус Христос и да бъда Негова ученичка. Обещах, че ще следвам Неговите заповеди и ще се опитам да бъда като Него. На моето кръщение при-

състваха носители на свещеничеството,

които действаха като свидетели, както и членове на моето семейство и на района ми.

От момента на моето кръщение и потвърждение съм имала възможността всяка неделя да взема от причастие-то и отново да засвидетелствам на своя Небесен Отец, че ще продължа да вземам върху си името на Христос.

Понякога християните от други църкви могат да зададат същия въпрос като този на проповедника на моята приятелка, но изразен по различен начин. Те могат да попитат дали сме били спасени. Старейшина Далин Х. Оукс, член на Кворума на дванадесетте апостоли, ни помага да разберем и да отговорим на този въпрос: “Християните понякога придават различни значения на някои ключови термини от Евангелието, като например *спасен* или *спасение*. Ако отговорим според онова, което задаваният въпроса вероятно има пред вид, питайки ни дали сме “спасени”, нашият отговор трябва да бъде “да”¹.

Все още изграждах свидетелството си за Исус Христос, когато посетих църквата на моята приятелка. Оттогава съм открила, че колкото повече изучавам Евангелието чрез Писанията и словата на живите пророци, толкова по-подготвена и уверена се чувствам да свидетелствам за Бог по всяко време (вж. Мосия 18:9). ■

БЕЛЕЖКА

1. “Have You Been Saved?” *Ensign*, май 1998 г., стр. 55.

Ние вярваме

Следват кратки отговори на някои въпроси, които често се задават на членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Какво вярват светиите последните дни за Исус Христос? Той буквално ли е бил възкресен от мъртвите? Ще дойде ли Той в слава отново на земята? Нужна ли е Неговата благодат да бъде човек спасен?

Това са някои от въпросите, които хората често задават, когато се срещнат с Църквата и нейните членове за първи път. При отговори на въпроси членовете следва на първо място да са подготвени да следват напътствията на Светия Дух. Но следните кратки отговори могат да дадат материал за размисъл, когато се опитваме да формулираме своите отговори.

Вярвате ли в историческата личност Исус Христос, Който живял и проповядвал по Светите земи, така както е описано в Библията?

Да. Ние вярваме, че Исус бил роден от Мария, проповядвал по Светите земи в служение, продължило около три години, умрял на кръста и бил възкресен от мъртвите, точно както пророците са предсказвали векове преди Неговото пришествие (вж. например Битие 49:10; Псалм 2:6–7; 22:16–18; 118:22; Исаия 7:14; Михей 5:2). Вярваме, че Той страдал и извършил единение за греховете на цялото човечество, правейки възможни покаянието и опрощението (вж. Исаия 53:4–6). Вярваме, че Той победил смъртта и че чрез Неговата сила всички мъже и жени могат да бъдат възкресени с физически

тела (вж. Римляните 6:5; 8:11). Вярваме, че чрез подчинение на принципите на Неговото Евангелие, всеки син или дъщеря на Бог, който дойде на земята, може да получи спасение и се завърне да живее с нашия

Отец и Неговия Син в Тяхното царство в небесата (вж. 1 Петрово 3:18; Символът на вярата 1:3).

Вярвате ли, че Господ бил буквално възкресен от мъртвите?

Да. Както Неговите апостоли свидетелстват в Библията, Исус Христос бил видян от стотици свидетели (вж. Лука 24:39; Иоана 20:20; 1 Коринтяните 15:3–8). Като възкресено Същество Той служил сред хиляди от Неговите “други овце” (Иоана 10:16) на американския континент, показвайки им раните в ръцете и краката и на ребрата си, учейки ги в продължение на много дни (вж. 3 Нефи 11–28).

Заедно със своя Отец Той се явява на

Джозеф Смит-младши през 1820 г. Господ упътил този млад пророк да възстанови Неговите Църква и Евангелие, защото след смъртта на древните пророци те били преиначени, съдържайки философии на човещи. През 1832 г. Джозеф Смит и един от неговите сподвижници дават следното свидетелство за Исус Христос: “Той е жив! Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца (У. и З. 76:22–23).

Вярвате ли, че Той отново ще дойде в слава на земята?

Да. Както свидетелстват Светите писания: “Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде както Го видяхте да отива на небето” (Деяния 1:11). “Защото зная, че е жив Изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята” (Иов 19:25). “Той ще... дойде сред небесни облаци да царува на земята сред людето Си” (У. и З. 76:63).

Освен това ние вярваме, че заради Неговото Единение ние също ще получим отново физическите си тела: “И, като изтлее след кожата ми това тяло, пак въвн от плътта си ще видя Бога” (Иов 19:26). “Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят” (1 Коринтяните 15:22). “Смъртта на Христа ще развърже връзките на тази телесна смърт, за да бъдат всички вдигнати от тази телесна смърт. Духът и тялото ще бъдат обединени отново в свършената им форма” (Алма 11:42–43).

Вярвате ли, че Неговата благодат е необходима за нашето спасение?

Абсолютно. Без благодатта на Исус Христос никой не може да бъде спасен или да получи вечни благословии (вж. Римляните 3:23–24). Чрез Неговата благодат всички ще бъдат възкресени и всички онези, които вярват и Го следват, ще имат вечен живот (вж. Иоана 3:15). Нещо повече, чрез

Ние вярваме, че Исус бил роден от Мария, проповядвал по Светите земи в служение, продължило около три години, умрял на кръста и бил възкресен от мъртвите, точно както пророците са предсказвали векове преди Неговото пришествие.

Като възкресено Същество Той служил сред хиляди от Неговите “други овце” на американския континент, показвайки им раниците в ръцете и фраката и на ребрата си, учейки ги в продължение на много дни.

Неговата благодат нашите свещени взаимоотношения с брачните ни партньори и семействата ни могат да продължат за цялата вечност (вж. Матей 16:19; 1 Коринтяните 11:11; У. и З. 132:19). Тези вечни благословии са Неговите дарове за нас; няма нищо, което да направим сами за себе си, чрез което можем да ги заслужим или придобием.

Въпреки това Писанията дават ясно да се разбере, че ние получаваме пълните благословии на Неговата благодат чрез своята вяра и подчинението на Неговите учения. Апостол Павел учи, че не можем да се спасим сами; имаме нужда от Господната благодат: “Защото по благодат сте спасени чрез вяра; и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой. Защото сме Негово творение създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим” (Ефесяните 2:8–10).

Яков обяснява: “Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва... Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра” (Яковово 2:17, 24). Затова Спасителят можел да каже на богатия момък, който се подчинявал и желал вечен живот, че имало още нещо, което

той да *направи* (вж. Матей 19:16–22; Лука 18:18–23). Светиите от последните дни вярват, че благодатта на Христос действа с пълна сила за онези, които вярват в Христос и изпълняват онова, което Той учел. “Ние знаем, че чрез благодат сме спасени, *след всичко, което можем да сторим*” (2 Нефи 25:23; курсив добавен).

Въпреки че нашите добри дела не могат да ни очистят от греха, те изявяват искреността на нашата вяра в Исус Христос и предаността ни към онова, което Той ни е оставил.

Вярвате ли, че по някакъв начин Джозеф Смит е също толкова важен за спасението на хората, колкото Исус Христос?

Не. Джозеф Смит бил важен пророк в историята на човечеството. Делото, което той извършил под божествено ръководство, довело на земята благословии и знание, които били дадени на божии пророците и техните последователи във времето на Стария и Новия завет, но по-късно се изгубили. Подобно на онези древни пророци Джозеф Смит бил служител на Исус Христос, който учел, че спасението и всички благословии на вечността могат да дойдат само чрез Спасителя: “Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос, за това че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия **ден**, се въздигна в небесата; и всички други неща, които принадлежат на нашата религия, са само допълнение към него”¹. При друг случай Проръкът учи, “Когато размишляваме над светостта и съвършенствата на нашия велик Учител, Който отворил пътя, по който можем да дойдем при Него тъкмо като жертвал Себе Си, сърцата ни се разтапят от благоволенieto Му”². ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., стр. 49.*
2. *Учения: Джозеф Смит, стр. 54–55.*

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ИЗТОЧНИЦИ НА ИНФОРМАЦИЯ

Когато хората, които се интересуват от нашата вяра в Исус Христос, желаят повече информация от тази, която можем да им дадем, можем да им предложим да:

- Прегледат Книгата на Мормон – още едно свидетелство за Исус Христос. Книгата разказва за служението на Спасителя сред жителите на американския континент след Неговото възкресение и възнесение, така както е записано в Библията. Ученията, които Той дава на вярващите в древна Америка, съответстват на ученията, дадени на Неговите ученици по време на земното Му служение по Светите земи. Пророците от Книгата на Мормон многократно учат и свидетелстват за Евангелието на Исус Христос.

- Говорят с мисионерите светии от последните дни, които са призовани да проповядват Евангелието на Исус Христос, но ще уважат решението на онези, които изберат да не приемат техните учения.

- Се обадят на Българска софийска мисия, тел. 02-946-3329.

- Посетят www.lds.org (на разположение на английски език). Могат да кликнат върху "About the Church", след това на "Answers to Questions", където могат да намерят интересуващите ги теми. Или на началната страница могат да кликнат на "Gospel Library", после на "Search Gospel Library", за да открият тема в списанията на Църквата или други църковни публикации. ■

Да станем

Свидетели за Христос

ОТ СТАРЕЙШИНА Д. ТОД КРИСТОФЕРСЪН

От Президентството на Седемдесетте

По силата на своя сан в свещеничеството апостолите са угълномощени като специални свидетели за Христос по целия свят (вж. У. и З. 107:23). Тяхното свидетелство е жизненоважно за Господното дело на спасение. При все това апостолите не трябва да бъдат и не са сами. Всички ние, които сме кръстени и потвърдени, сме взели върху си името на Исус Христос с обещание да “бъде(м) свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място” (Мосия 18:9). По възможностите на всеки от нас е да станем Негови свидетели. Наистина, Господ разчита на “немошните и простодушните” да оповестят Неговото Евангелие (вж. У. и З. 1:19, 23), и Негово е желанието “всеки човек да може да говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света” (У. и З. 1:20).

Обмислете някои от начините, по които един член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни може да бъде свидетел за Христос.

Ние сме свидетели за Христос, когато получим безспорно лично свидетелство, че Той е жив.

Да бъдем свидетели за Исус Христос в най-основното значение на този израз е да получим безспорно лично свидетелство, че Той е божествения Божий Син, Спасителя и Изкупителя на света. Древните апостоли знаели, че Той е обещания Месия и говорили за Неговото реално възкресение от личен опит. При все това, един свидетел за Христос няма нужда да Го е виждал или да е бил в Негово присъствие. Когато Петър свидетелства на Исус, “Ти си Христос, Син на живия Бог”, Господ отговаря, че това знание не дошло като резултат от това, че Петър физически бил близо до Него или от живота му заедно с Исус, а защото

Неговият Отец в Небесата Му открил това (вж. Матей 16:15–17). Исус дава на Тома ясно да разбере, че човек може да има същата вяра или свидетелство, което той имал, без да Го докосне или види: “Исус му казва: Понеже ме видя, (Тома), ти повярва, блажени ония, които без да видят, са повярвали” (Иоана 20:29).

Нашето свидетелство за Христос обикновено започва със свидетелството на други – хора, които познаваме или за които знаем и им имаме доверие. Имаме писменото свидетелство на апостолите, че “Тогова Исуса Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели” (Деяния 2:32). Имаме Стария и Новия завет, които свидетелстват за Неговото предопределение, служение и Единение. Имаме още едно свидетелство, Книгата на Мормон, основната задача на която е “убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос, Вечният Бог, Който се показва на всички народи”¹. Разполагаме със свидетелството на Пророка Джозеф Смит – той видял и чул Отец да посочва Исус и да заявява, “Този е Моят Възлюбен Син” (Джозеф Смит – История 1:17), също и покъсното свидетелство на Пророка, “след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последното от всички, което ние даваме за Него: Той е жив! Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца (У. и З. 76:22–23). Имаме специални свидетели от наше време, които живеят сред нас и от които със собствените си очи и уши получаваме потвърждаващо свидетелство. Мнозина са допълнително благословени да чуят свидетелствата на родители, баби и дядовци и верни приятели.

Онези, които встъпят в кръщелния завет, получават специален дар на вяра в Исус Христос и заедно с Дара на Светия Дух идва потвърждението, че

Във възможностите на всеки от нас е да станем Негови свидетели.

ЛИЧНО СВИДЕТЕЛСТВО ЗА СПАСИТЕЛЯ

Предполагам, че моето кръщение като дете на 11 години отбеляза началото на свидетелството ми за Онзи, към Чиято Църква се присъединявах. Оттогава съм имала желанието да следвам ученията на Исус Христос и да живея според принципите на Евангелието.

Да придобия свидетелство за Исус Христос беше един постепенен процес, задълбочен от активното ми участие в Църквата. Често съм чувствала огромната Му обич към нас чрез красотата на природата и това ми помагаше да съм Му по-благодарна. Чувствала съм Духа да ми свидетелства, когато съм постила и съм се молила и съм получавала отговор на тези молитви, знаейки, че Исус Христос е Посредникът между Небесния Отец и нас. Радвала съм се от близостта си с Него по време на честите поклонения в храма.

През целия мой живот свидетелството ми е изстрадало и е било подсилвано до този момент, когато в ума ми няма място за съмнение, че Исус Христос е Божия Син – моя Спасител и Изкупител. Това знание ми дава тиха увереност и мир.

Джойс Баулър, Англия

свидетелствата, които сме получили за Христос, са верни. Нефи потвърждава, че това ще се случи: “И тогава вие сте в тази стеснена и тясна пътека, която води към вечен живот; да, вие сте влезли през портата; вие сте направили това според заповедите Отца и Сина; и вие сте приели Светия Дух, *Който свидетелства за Отца и Сина*, в изпълнението на обещанието, което Той е дал, че ако влезете през този път, ще получите” (2 Нефи 31:18; курсив добавен).

Духовен дар е да се вярва на думите на другите и още по-голям дар е даден “от Светия Дух да знаят, че Исус Христос е Синът Божий и че Той беше разпнат за греховете на света” (У. и З. 46:13).

Това свидетелство често идва под формата на чувства – едно горене в гърдите, мир, чувство на увереност, момент на просветление. Господ дава на Оливър Каудъри свидетелство за Книгата на Мормон с духовни чувства, които потвърждават, че “словата или делото, за които пишеш, са истинни” (У. и З. 6:17). Тогава Господ добавя, “ако желаеш допълнително доказателство, насочи мислите си към нощта, когато Ме призова в сърцето си, та да можеш да узнаеш истината за тези неща. Не говорех ли мир на ума ти относно този въпрос? Какво по-велико доказателство можеш да имаш от това на Бога?” (У. и З. 6:22–23). Духът, който говори мир на ума, не е единствения начин, по който можем да получим свидетелство, но понеже той е от Бог, няма по-голямо доказателство. Точно както угощавайки се със словата на Христос в Писанията ние можем да свидетелстваме, че сме чули гласа Му и познаваме словата Му

(вж. У. и З. 18:36), така можем да свидетелстваме в резултат на потвърждаващи духовни чувства, че познаваме Неговия Син и знаем, че Той е жив.

Ние сме свидетели за Христос, когато живеем по начин, който отразява Неговите учения.

По време на Своето служение в Западното полукълбо Спасителя дава следната заповед: “вдигнете светлината си, за да свети на света. Ето, Аз съм светлината, която вие трябва да издигнете – това, което Ме видяхте да правя” (3 Нефи 18:24). Хората следва да могат да видят нещо от Исус Христос в нас. Начинът, по който постъпваме, говорим и дори мислим, ще отразяват Него и Неговите маниери. Алма нарича това да изпитаме голяма промяна в сърцата си, получавайки Неговия образ на лицата си (вж. Алма 5:14). По подобен начин, Господ повелява да бъдем тъкмо какъвто е Той (вж. 3 Нефи 27:27). Въпреки че не сме били с Него по време на служението Му, когато изучаваме Писанията, ние *виждаме* Исус и онова, което Той изрекъл и извършил. И когато подражаваме на този модел, ние даваме свидетелство за Него.

Спомням си за примера на един католически свещеник, когото опознах, докато заедно организирахме обществено полезни дейности в Нашвил, Тенеси. Отец Чарлз Стробел разви проект, който приютяваше по няколко бездомника от улицата и ги обучаваше чрез програма, която им предоставяше житейски умения и професионални възможности. Той посвети безбройни часове да помогне на тези

мъже трайно да подобрят живота си и да станат независими. С изненада научих, че майка му била убита от един бездомник няколко години по-рано. Любовта на отец Стробел се простираше дори над хора, сред които бе и онзи, който насилствено бе отнел скъпия живот на неговата майка.

Основното послание на апостолите и пророците през всички векове е необходимостта от покаяние, за да се получи опрощение на греховете чрез Единението на Исус Христос. Нашето собствено покаяние дава свидетелство за Него и за прощаващата и пречистваща сила на Неговата благодат. Когато се стремим да живеем според стандартите на Спасителя, не е необходимо да сме постигнали съвършенство, за да бъде валидно нашето свидетелство. Президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994) мъдро ни съветва да бъдем търпеливи и усърдни в този процес:

“Да станем подобни на Христос е стремеж за цял живот и често включва растеж и промяна, която е бавна и почти неосезаема...

Редом с всеки Павел, всеки Енос и всеки цар Ламоний стоят стотици и хиляди хора, които намират процеса на покаяние много по-сложен, много по-неуловим. Ден след ден те се приближават до Господ, осъзнавайки малко по малко, че изграждат богоподобен живот. Те живеят спокоен живот на доброта, служба и отдаденост. Те са като ламанитите, за които Господ казва, че “бяха кръстени с огън и със Светия Дух, *но не го знаеха*” (3 Нефи 9:20; курсив добавен)”².

Ние сме свидетели за Христос, когато помагаме на околните да дойдат при Него.

Нефи разказва с радост, “Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си” (2 Нефи 25:26). По същия начин можем да помагаме на околните, особено нашите деца, да дойдат при Христа.

Хората следва да могат да видят нещо от Исус Христос в нас. Начинът по който постъпваме, говорим и дори мислим, ще отразяват Него и Неговите маниери.

ЖИВОТ, КОЙТО ДА ОТРАЗЯВА НЕГОВИТЕ УЧЕНИЯ

Бях пета година студент по хуманитарни науки, когато ми беше даден урок за стойността на примера. Всеки път, когато учителят ни влизаше в стаята, той намираще изобразяваща го рисунка на дъската, нарисувана от някой от моите колеги. Всеки път професорът ни караше да изтрием рисунката. Никога обаче не казваше нищо друго.

Бях силно впечатлен с мъдростта и смиреността на нашия професор и започнах да се интересувам на коя църква беше член той. Открих, че той беше член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Реших да се срещна с мисионерите и бях кръстен на 10 септември 2000 г. Човекът, който ми даде пример чрез своя начин на живот, се оказа мой президент на клон.

Аз свидетелствам, че Исус е нашият най-добър пример. Да Му подражавате е причината ние, светиите от последните дни, да водим добър живот. Тогава и ние ще можем да учим чрез пример.

Кимба Кабангу, Демократична Република Конго

Изреченото от Нефи “ние говорим за Христа” предполага, че не се въздържаме да говорим за чувствата си към Спасителя при разговори и неформална обстановка. Често това са моменти на четири очи, когато открито и приятелски да обсъдим Кой е Той, какво извършил и учил, насърчавайки околните също да Го обичат и следват.

“Радваме се в Христа” предполага, че живеем със щастлив светоглед, който отразява нашата вяра в Христос. Знаем, че “Неговата благодат е достатъчна”, за да бъдем изкупени от смъртта и греха и да бъдем свършени в Него (вж. Мороний 10:32–33). Въпреки, че се изправяме пред разочарования и дори трагедии, знаем, че благодарение на Него нашето вечно щастие е подсигурано. Докато нашата вяра в Исус Христос просветлява, ние показваме на околните, които

се трудят и са обременени как да намерят покой в Него (вж. Матей 11:28–30).

“Проповядваме в Христа” със сигурност се отнася към мисионерската работа на пълновременните мисионери и членовете, но също така включва онова, което правим в службите за богослужение, класовете на Неделното училище и останалите подобни случаи, когато Той е център на изучаване и преподаване. Нашето участие и като учители, и като ученици е част от това да даваме свидетелство за Него и личното изучаване, подкрепящо това участие, е също израз на нашата вяра.

“Пророкуваме за Христа” означава, че изразяваме своето свидетелство за Него чрез силата на Светия Дух (вж. 1 Коринтяните 12:3). “Духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исуса” (Откровението

ДА ПОМАГАМЕ ОКОЛНИТЕ ДА ДОЙДАТ ПРИ НЕГО

“Сестра Хопкинз, това са 10-те “слънчица”, на които ще преподавате тази година”, обяви съветничката в Президентството на Неделното училище за деца. Бях наскоро обърната във вярата и признавам, че това призоваване ме ужасяваше. Как можех да преподавам нещо, което все още не бях разбрала напълно? Как щях да се справя с толкова много енергични деца? Но епископът и президентката на Неделното училище за деца ме увериха, че щях да бъда благословена, заемайки се с това плашещо призоваване.

Знаех, че трябва съсредоточено да изучавам Евангелието, за да мога да го преподавам, така че всяка седмица четях ръководството – един източник на изобилна светлина – и се молах и обмислях как дадените принципи се прилагат в моя живот и в този на децата. Докато изучавах и преподавах, аз придобих свидетелство за божественото наследство, което имаме като деца на Бог. Открих стойността и уникалността на всяка душа. Лесните за разбиране уроци не само осветяваха лицата на Неговите скъпи деца, те също накараха да разцъфти семето на свидетелството, което имам при моето кръщение.

Прекрасната година с тези “слънчица” ме накара да бъда безкрайно благодарна за призованието, което промени живота ми. Аз се промених от ученията на Исус Христос, също като децата.

Триш Изабела Хопкинс, Мейн, САЩ

ние свидетелстваме, че Исус ще дойде отново и че сърцата ни трябва да бъдат обърнати към бащите ни, за да се подготвим за Неговото Второ пришествие (вж. Малахия 4:6; У. и З. 2:2).

“И пишем според пророчествата ни” предполага мъдростта да изготвим постоянен летопис на свидетелството ни за Христос. Разбираме, че свидетелствата, които даваме, се записват в небесата, “за да (ги) гледат ангелите; и те се радват за (нас)” (У. и З. 62:3). Нашите деца и внуци, заедно с мнозина други могат да виждат и да се радват за нашето свидетелство за Христос, записано за тяхна полза дори преди някои от тях да се родят.

Когато чувствате свидетелството на Светия Дух за Него, потвърдено и препотвърдено на вашия дух при множество различни обстоятелства и преживявания, когато се стремите да издигате светлината на Неговия пример в собствения си живот ден след ден и когато давате свидетелство на околните и им помагате да научат за Него и да Го следват, вие сте свидетели за Исус Христос. Нека Бог ви дари с желание в сърцето ви да бъдете сред онези, “които приеха свидетелството на Исус” (У. и З. 76:51) и са верни на това свидетелство през целия си земен живот (вж. У. и З. 138:12). ■

БЕЛЕЖКИ

1. Книгата на Мормон, заглавна страница.
2. “A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, март 1990 г., стр. 7.

19:10). Като онези, които в древността пророкували, че Той щял да дойде, ние също потвърждаваме с думи и дела пророчествата за Неговото Второ пришествие. Като извършваме кръщения и други свети обреди за нашите предци чрез свещеническата власт, възстановена от Илия в очакване на “великия и страшен ден Господен” (Малахия 4:5–6; вж. и У. и З. 2; 128:17–18),

Молитва КЪМ НЕГО

Ние можем да се доближим до Спасителя чрез музиката.

Иска ми се да можем да пея като сестра Иванова. Да можем да свиря на пиано като брат Петров. Колко пъти сме чували или мислили такива неща? Понякога мислим за музикалния талант като за специален дар, който принадлежи само на други, красива дарба, която ценим, но мислим, че нямаме.

В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни музиката и пеенето са за всички. Чрез химните ние можем да изразим

благодарност и възхвала, да научим възстановеното Евангелие на Спасителя, да помним Неговото Единение и да поемем ангажимент да Го следваме.

Да изразим благодарност и възхвала

Когато в древността Израил бил избавен от Египет, “тогава запяха Моисей и израилтяните тая песен Господу” (Изход 15:1). Когато яредитите прекосили океана, “те пееха славословия на Господа” (Етер 6:9).

И когато първите светици от последните дни осветили храма в Къртлгънд, те изпели новия химн на Уилям У. Фелпс “Дух Божий”¹. Във всяка диспенсация на Евангелието децата на Бог са издигали гласове, за да Го възхваляват с музика.

Много от химните ни днес съдържат този дух на радост и възхвала. Например друг обичан химн на Уилям У. Фелпс заявява:

*Благослови Израил,
Спасителю свят,
Дари ни с любов и благодат –
Ти сянка в деня,
Огнен стълб във нощта,
Ти наш Изкупител и Цар!²*

Химните също могат да изкажат на глас нашата благодарност за конкретни благословии, както са изразени в следния познат ни стих:

*За пророка ни славим те,
о, Боже,
Той ни води в последните дни.
Славим Те за великото Ти
слово –
светлината на нашите души.
За всяко добро ний Те славим
Подарено ни с щедра ръка.
Със радост покорни чеда сме
Ний на Твоята воля света³.*

ИСУС НИ ОБИЧА

Един ден седях на дивана и слушах едно CD. Когато дойде ред на химна “Учи ме да ходя в светлина” (Химни и детски песни, стр. 66), се замислих за жертвата на Исус Христос за всеки от нас. Спомних си за обичта, смирението и състраданието Му и почувствах как сърцето ми се изпълни с благодарност. Духът на Господ ми засвидетелства, че Спасителят ни обича.

Моят двегодишен син беше седнал до мен, разглеждайки картини с Исус Христос. Той трябва също да е почувствал нещо, защото ме погледна и каза, “Мамо, Исус те обича!”

Исус Христос е част от моя живот и живота на моето семейство. Той е в мислите и сърцето ми. Неговото Евангелие промени живота ми.

Тамара Мария Макарио де Оливейра, Бразилия

Когато пеем тези химни, ние следваме заповедта, “Ако (ви) е весело” – тоест, ако сте радостни и щастливи – “слав(ете) Господа с пеене, с музика, ... и с молитва на възхвала и благодарност” (У. и З. 136:28).

Да научим Неговото Евангелие

Освен че изразяват благодарност и възхвала, химните също ни дават възможност да научим Евангелието на Исус Христос. Например следният добре познат химн за деца обяснява много просто и красиво как сме свързани с нашия Отец в Небесата:

*Чедо на Бога съм,
Живот ми Той дари,
и земен дом ми даде тук
с родители добри⁴.*

Други химни ни показват как да живеем според принципите на Евангелието, като

този любим химн, написан в дните на пионерите.

*Смело светиш в пътя светъл днес
С песента да вървим.
Труден е този светъл път напред –
С вяра ще победим.
Да забравим грижи и тъга
Със радост песни да звучат,
Сърца ни в такт да затуптят:
Бог е с нас, Бог е с нас!⁵*

Някои от най-любимите химни ни учат да следваме Христовите служители, Неговите избрани пророци днес. Например “Славим пророка, който с Бога говори” ни помага да разберем важната роля на Пророка Джозеф Смит при възстановяването на Евангелието:

*Славим пророка, който с Бога говори,
Него Исус със прозрение дари.*

*Всички народи днес го възхваляват—
Праведната църква възстанови⁶.*

Размишлението над тези и други химни, както и изучаването на дадените в сборника с химни стихове от Писанията могат да ни помогнат да учим Евангелието и да помним Спасителя във всекидневния живот.

Да помним Неговото Единение

Един от най-важните начини, по които си спомняме за Спасителя е да вземаме от причастието всяка седмица. В подготовка на това свят събитие ние пеем химн. Химните за причастието ни напомнят за жертвата на Христос и нейното значение за нас:

ДА ПРЕБРОИШ БЛАГОСЛОВИТЕ СИ

Член съм на Църквата вече 15 години. През тези години съм имала изпитания и предизвикателства. Но има много, много повече причини да коленича и да благодаря на Бог за неговата безкрайна обич.

Както казва химнът:

*Щом в живота блъскан си от буря зла,
Щом обезсърчен изпаднеш във беда,
Брой благословиите си ред по ред,
И ще видиш Бог подкрепя те навред.*

(“Брой благословиите си”, *Химни и детски песни*, стр. 8)

Винаги когато имам възможност, аз заявявам, че можем да намерим радост в този живот и пълнота на радост във вечността. Свидетелствам, че благодарение на Спасителя Бог е направил възможно да живеем с Тях вечно.

Марибел Лоаяза де Аранда, Аржентина

*Ето Спасителят умря,
Закона тъй задоволи –
Безгрешна жертва за греха,
Човешки род за да спаси⁷.*

*Той Свойта кръв за нас проля,
безропотно умря –
Безгрешна жертва за греха,
За да спаси света⁸.*

*С ръце приковани, кървящи Го
виждам аз*

*Ръцете, които простира с любов
към нас.*

*Във химни ще Го славя със пламенно
сърце,*

*Ще чакам в небето с любов да
ме призове⁹.*

Ако се пеят придружени от размисъл и молитва, думите на причастните химни ни помагат да се съсредоточим върху Спасителя. Те ни подготвят да вземем от причастието, чувствайки значението им, и отново да вземем върху си името на Христос, винаги да Го помним и да спазваме Неговите заповеди.

Да поемем ангажимент да следваме Исус Христос

Ангажиментът да се следва Спасителя е изразен в много от химните ни. Когато пеем тези химни, ние свидетелстваме на Небесния Отец, че желаем да следваме Неговия Син. Например, помислете над следните редове:

*На Теб Отче святи днес благодарим,
Че с Твоята помощ ний ще победим.
И песни възторжено пеем сега
Със радост, със радост вървим в
светлина¹⁰.*

Химнът “Във Твоя път ще ходя, Отче Мой” си служи с подобни думи:

ЧУВСТВАХ, ЧЕ МЕ ВОДЯТ

Когато служех като млад мисионер в Норвегия, нашият президент на мисия ни събра заедно, за да ни каже, че сме били помолени да пеем на две от сесиите за осветяването на храма Лондон Англия през 1958 г. Аз бях помолен да свира.

Когато пристигнахме в храма, с изненада открих, че щях да свира на орган вместо на пиано. Не бях свирил на този орган, така че трябваше да помоля някого да ми помогне да наглася амплитудите. Небесният Отец чу моите отчаяни молби и една сестра ме избави, нагласяйки органа за тихата прелюдия и също за акомпанимент на хора.

*Със обич и вяра ще се подпра
На Твоята силна ръка
На Твоята воля ще се покоря,
И верен син ще бъда аз¹¹.*

Нашите песни – били те за възхвала, благодарност, познание, памет или обещание – са добри в Господните очи. Той казва, “Защото душата Ми се наслаждава на песента на сърцето; да, песента на праведните е молитва към Мен и на нея ще бъде отговорено с благословия върху главите им” (У. и З. 25:12).

За щастие Господ не е казал, “Само красивите песни са молитва към Мен” или “Ще слушам само онези, които имат музикален талант”. В нашата музика, както и в живота ни, Той е по-загрижен от състоянието на

Сред отчаянието си усетих как ме обзема едно спокойно чувство. И докато свирех на непознатия орган, почувствах как обичта на Спасителя ме водеше. След едно изпълнение на хора, президент Дейвид О. МакКей погледна нашия президент на мисия и каза, “Добра работа”. Обзе ме силно чувство за това как сме били благословени в нашето изпълнение. То беше безупречно.

Исус Христос е Божия Син, Единородния на Отца. Той е Светия Месия, Принца на мира. Той е жив и ще дойде отново.

Ричърд Бробърг, Айдахо, САЩ

сърцата ни, отколкото от нашите способности.

Каквото и да е нивото на нашето умение, всички ние можем да участваме, като пеем химните. И когато пеем с цялото си сърце, ние идваме при Христос чрез химните. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. *Химни и детски песни*, стр. 28.
2. “Спасителю на Израил”, *Химни и детски песни*, стр. 5.
3. “За пророка ни славим Те, о, Боже”, *Химни и детски песни*, стр. 36.
4. “Чедо на Бога съм”, *Химни и детски песни*, стр. 58.
5. “Смело, светии”, *Химни и детски песни*, стр. 2.
6. *Химни и детски песни*, стр. 50.
7. “Его Спасителят умря”, *Химни и детски песни*, стр. 16.
8. “Със дивна мъдрост и любов”, *Химни и детски песни*, стр. 19.
9. “Така удивен съм” *Химни и детски песни*, стр. 22.
10. “Учи ме да ходя в светлина”, *Химни и детски песни*, стр. 66.
11. *Химни и детски песни*, стр. 46.

Ясни и ценни ИСТИНИ

Благословени сме да имаме както Писанията от последните дни, така и Библията, които да ни учат и свидетелстват за Исус Христос. По-долу са дадени 25 истини за Спасителя със съпътстващи ги стихове от Писанията и учения на съвременните пророци. (Тази таблица не е изчерпателен списък с учения по тези теми. За попълнен списък от теми вж. “Живият Христос – Свидетелството на Апостолите” на страница 42 на това издание.)

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>1 Отец, Синът и Светият Дух са три отделни и различни личности.</p>	<p>“Защото три(ма) са, които свидетелстват на Небето: Отец, Словото и Светият Дух; и тези три(ма) са едно” (1 Иоаново 5:7 (Това е пълният вариант на този стих, който може да се открие във Вулгата, откъдето е заимстван преводът на английски език – б. прев.); вж. и Матей 3:16–17; Деянията 7:55).</p>	<p>“Винаги съм обявявал Бог за отделна Личност, Исус Христос за отделна и различна Личност от Бог Отец, а Светият Дух е отделна Личност и Дух; и те тримата съставляват три отделни Личности и три Божества” (Джозеф Смит, <i>Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит</i>, 2007 г., стр. 41–42).</p>
<p>2 Отец и Синът имат тела от плът и кости; Светият Дух е личност от Духа.</p>	<p>“Попипайте Ме и вижте, защото дух няма меса и кости, както виждате, че аз имам” (Лука 24:39; вж. и Битие 5:1; Иоана 14:9; Филипийците 3:21).</p>	<p>“Отец има тяло от плът и кости тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също; но Светият Дух няма тяло от плът и кости, а е личност от Духа. Ако не беше тъй, Светият Дух нямаше да може да обитава в нас” (У. и З. 130:22; вж. и 3 Нефи 11:13–15).</p>
<p>3 Тримата Члена на Божеството са съвършено обединени в Своята цел.</p>	<p>“Отче свети, опази в името Си тия, които Си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и ние” (Иоана 17:11).</p>	<p>“Те са отделни същества, но са едно в цел и усилие. Те са обединени като един в осъществяването на големия, божествен план за спасение и възвисяване на Божиите деца” (Гордън Б. Хинкли, “Вярвам в тези три личности”, <i>Послание на Първото Президентство</i>, юли 2006 г., стр. 4; вж. и 3 Нефи 11:27).</p>
<p>4 Делото и славата на Бог е да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека.</p>	<p>“А която сега откри чрез явлението на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожи смъртта и осия живот и безсмъртие чрез благовестието” (2 Тимотея 1:10; вж. и Иоана 3:16–17; 1 Коринтяните 15:22; Евреите 9:11–12, 28).</p>	<p>“Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека” (Моисей 1:39; вж. и У. и З. 29:43).</p>

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>5 Исус Христос бил в началото с Отец и е Първородния Му Син.</p>	<p>“В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в началото беше у Бога” (Иоана 1:1–2; вж. и Римляните 8:29; Евреите 1:5–6).</p>	<p>“Аз бях в началото с Отца... Аз съм Първородният” (У. и З. 93:21; вж. и 3 Нефи 9:15; Моисей 2:26).</p>
<p>6 В доземния живот Небесният Отец избрал Исус Христос да бъде Спасител.</p>	<p>“(Христос) наистина беше предопределен преди създаването на света, но се яви в скончанието на времената за вас” (1 Петрово 1:20; вж. и Откровението 13:8).</p>	<p>“Възлюбеният Ми Син, Който беше Моят Любим и Избран от началото, Ми каза: Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги” (Моисей 4:2; вж. и Етер 3:14).</p>
<p>7 Под ръководството на Своя Отец Исус е Създателя на земята.</p>	<p>“Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” (Иоана 1:3; вж. и Исаия 40:28; Колосяните 1:16).</p>	<p>“Ето, Аз съм Исус Христос, Синът Божи. Аз сътворих небесата и земята, и всичките неща, които са в тях” (3 Нефи 9:15; вж. и Мосия 3:8; Моисей 1:33).</p>
<p>8 Исус Христос е Иехова от Стария завет.</p>	<p>“Исус им рече: Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз съм” (Иоана 8:58; вж. и Битие 22:14; 1 Коринтяните 10:1–4).</p>	<p>“В сърцата си ние носим твърдо и непоклатимо убеждение за божествената мисия на Господ Исус Христос. Той беше великия Иехова от Старият Завет, Създателя, Който под напътствието на Своя Отец направи всички неща” (Гордън Б. Хинкли, “A Season for Gratitude”, <i>Liabona</i>, дек. 1997 г., стр. 4; вж. и Авраам 2:8).</p>

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>9 Исус е Единородния на Отца в плътта.</p>	<p>“И словото стана плът и пребивава-ше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина” (Иоана 1:14; вж. и Иоана 3:16).</p>	<p>“Знам, че Исус Христос ще дойде, да, Синът, Единородният на Отца, изпълен с благодат, и с милост, и с истина. И ето, Той е Този, Който идва да отнеме греховете на света, да, греховете на всеки човек, който твърдо вярва в Неговото име” (Алма 5:48; вж. и Алма 9:26; У. и З. 93:11).</p>
<p>10 Исус е съвършения Пример за човечеството.</p>	<p>“Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас” (Иоана 13:15; вж. и 1 Петрово 2:21).</p>	<p>“Една от основните цели на нашето съществуване е да можем да оприличим себе си на Онзи, Който бил на земята в плътта без недостатък – неопетнен, чист и непорочен! Исус дошъл не само да извърши Единение за греховете за света, но и да даде пример за всички хора и да установи критерия за Божието съвършенство, за Божия закон и за послушание на Отца” (Джозеф Ф. Смит, <i>Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith</i>, 1998 г., стр. 151; вж. и 2 Нефи 31:16; 3 Нефи 18:16).</p>
<p>11 Когато Господ започнал Своето земно служение, Той организира Своята Църква.</p>	<p>“И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назидаването на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите” (Ефесяните 4:11–12; вж. и Матей 16:18; Лука 6:13).</p>	<p>“Ние вярваме в същата организация, която е съществувала в Първоначалната Църква, а именно: апостоли, пророци, пастири, учители, благовестители, и тъй нататък” (Символът на вярата 1:6; вж. и 3 Нефи 12:1).</p>
<p>12 Спасителят дал Своя живот, за да извърши Единението за греховете на цялото човечество</p>	<p>“Това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за прощаване на греховете” (Матей 26:28; вж. и Исаия 53:5–6; 1 Иоана 2:1–2).</p>	<p>“Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят. което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потрепера от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна. При все това, нека бъде славата на Отца, Аз отпих и завърших приготовленията Си за чедата човешки” (Вж. У. и З. 19:16, 18–19; вж. и 1 Нефи 11:32–33).</p>

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>13 Единствено Исус могъл да заплати наказанието за нашите грехове.</p>	<p>“И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето дадено друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим” (Деянията 4:12).</p>	<p>“Той <i>могъл</i> да изпълни Своята мисия, защото бил Синът Божий и притежавал силата на Бог... Няма смъртно същество, което има силата или способността да изкупи всички останали смъртни от тяхното паднало и изгубено състояние, нито пък друг би могъл доброволно да се лиши от своя живот и така да постигне всеобхватно възкресение за всички други смъртни. Само Исус Христос имал способността и желанието да извържи този изкупващ акт на обич” (Езра Тафт Бенсън, “Jesus Christ—Our Savior and Redeemer”, <i>Tambuli</i>, дек. 1990 г., стр. 5; вж. и Алма 34:8–10).</p>
<p>14 Исус скъсва връзките на смъртта.</p>	<p>“Но сега Христос е бил възкресен, първият плод на починалите” (1 Коринтяните 15:20; вж. Иоана 14:19; 1 Коринтяните 15:54).</p>	<p>“Сега, има една смърт, която се нарича телесна смърт; и смъртта на Христа ще развърже връзките на тази телесна смърт, за да бъдат всички вдигнати от тази телесна смърт” (Алма 11:42; вж. и Мосия 16:7–8; Алма 22:14).</p>
<p>15 Исус е Спасителят и Изкупителят на света.</p>	<p>“И ние видяхме и свидетелствуваме, че Отец прати Сина Си да бъде Спасител на света” (1 Иоаново 4:14; вж. и Лука 2:11).</p>	<p>“И Той идва в света, за да спаси всички хора, ако те се вслушат в гласа Му; защото ето, Той изстрада болките на всички хора, да болките на всяко живо създание, и мъже, и жени, и деца” (2 Нефи 9:21; вж. и У. и З. 66:1; Моисей 1:6).</p>
<p>16 Исус е Месията на Новия завет.</p>	<p>“Казва Му жената: Зная, че ще дойде Месия (който се нарича Христос); Той, когато дойде, ще ни яви всичко. Казва ѝ Исус: Аз, Който се разговарям с Тебе съм Месия” (Иоана 4:25–26; вж. и Лука 4:16–21).</p>	<p>“Да, точно шестстотин години от времето, когато Баща ми напусне Ерусалим, Господ Бог ще въздигне пророк между юдеите – тъкмо един Месия, или с други слова, един Спасител на света” (1 Нефи 10:4; вж. и 2 Нефи 2:26; Моисей 7:53).</p>
<p>17 Той служил сред Своите “други овце” в древна Америка.</p>	<p>“И други овце имам, които не са от тая кошара; и тях трябва да доведе; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир” (Иоана 10:16).</p>	<p>“И истина ви казвам, че вие сте тези, за които казах: Други овце имам, които не са от това стадо; и тях трябва също да доведе, и те ще чуят гласа Ми; и ще има едно стадо и един пастир” (3 Нефи 15:21; вж. и 3 Нефи 19:2–3; 26:13, 15).</p>

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>18 Исус е нашия Посредник и Ходатай пред Отца.</p>	<p>“Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус” (1 Тимотея 2:5; вж. и 1 Иоана 2:1).</p>	<p>“Издигнете сърцата си и се радвайте, защото Аз съм посред вас, и съм ваш ходатай пред Отца” (У. и З. 29:5; вж. и 2 Нефи 2:27–28; У. и З. 45:3–5).</p>
<p>19 Господ е Светлината и Живота на света.</p>	<p>“Тогавя Исус пак им говори, казвайки: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота” (Иоана 8:12; вж. и Псалми 27:1; Иоана 1:9).</p>	<p>“Защото истина ви казвам, че Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, светлината и животът на света; светлина, която свети в мрака и мракът я не схваща” (У. и З. 45:7; вж. и Мосия 16:9; У. и З. 12:9).</p>
<p>20 Исус може да подкрепи Своите люде според техните немощи.</p>	<p>“Понеже в това дело и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага” (Евреите 2:18; вж. и Исаия 53:5).</p>	<p>“И той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му” (Алма 7:12; вж. и У. и З. 62:1).</p>
<p>21 Спасителят може да променя човешката природа.</p>	<p>“Затуй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето всичко стана ново” (2 Коринтяните 5:17; вж. и 1 Иоаново 5:4).</p>	<p>“Не се чуди, че цялото човечество, да, мъже и жени, всички народи, племена, езици и люде трябва да бъдат родени отново; да, родени от Бога, променени от плътското си и паднало състояние в състояние на праведност, като бъдат изкупени от Бога и станат Негови синове и дъщери; И тъй те стават нови същества; и ако не направят това, те не могат по никакъв начин да наследят царството Божие” (Мосия 27:25–26; вж. и Мосия 5:2, 7; Алма 5:14).</p>
<p>22 Господ е възстановил Своята първоначална Църква в последните дни.</p>	<p>“И Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса, Когато трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци” (Деянията 3:20–21; вж. и Матей 17:11).</p>	<p>“И също онези, на които бяха дадени тези заповеди, можаха да имат власт да положат основите на тази църква и да я изведат вън от неизвестността и вън от мрака, единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя, в която е Моето, Господното благоволение” (У. и З. 1:30; вж. и У. и З. 20).</p>

Учения	От Библията	От съвременните Писания и пророци
<p>23 Исус води Своята Църква чрез Неговите избрани пророци.</p>	<p>“Понеже (сте) съградени върху основата на апостолиите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус (Ефесяните 2:20).</p>	<p>“Главата на Църквата е Господ Исус Христос. Това е Неговата Църква. Но главата тук на земята е нашия пророк” (Гордън Б. Хинкли, “The Church Is on Course”, <i>Ensign</i>, ноем. 1992 г., стр. 53; вж. и У. и З. 21:1–5)</p>
<p>24 Един ден Исус ще се върне на земята.</p>	<p>“Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде както Го видяхте да отива на небето” (Деянията 1:11, вж. и 1 Солунците 4:16; Откровението 1:7).</p>	<p>“Защото Аз ще се покажа от небесата със сила и велика слава, с всичките им множества и ще пребивавам в праведност с човеците на земята хиляда години, а нечестивите няма да са способни да устоят” (У. и З. 29:11; вж. и У. и З. 34:6; Моисей 7:62–64).</p>
<p>25 Господ ще съди света в праведност.</p>	<p>“Тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил” (Деянията 17:31; вж. и Псалми 9:8; Исаия 11:3–4).</p>	<p>“Всеки, който се покае и е кръстен в Моето име, същият ще бъде изпълнен; и ако устои до края, ето, него ще считам за невинен пред Моя Отец в него ден, когато ще застана да съдя света” (3 Нефи 27:16; вж. и У. и З. 19:1–3).</p>

Исус Ме Обича

“Който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство” (Матей 18:4; вж. ст. 1–5).

Прегърнати в обятията на любовта Му

От Лорна Лий Р. Андерсън

Когато беше само на една годинка, синът ни Нолън пострада от инсулт, предизвикан от менингит на гръбначния мозък. Сега, когато е на 14, той се бори с много предизвикателства: кръвна помпа, изоставане в училище и парализа на едната половина на тялото му.

Въпреки този каменист път Нолън надмина нашите очаквания. Всеки успех, който постигне, ни носи голяма радост. Той разви търпение и решителност, които са достойни за подражание.

Съпругът ми Райън и аз, заедно с петимата ни сина, всички сме духовно по-зрели от преживяванията ни с Нолън. Понякога се обезсърчаваме

и се тревожим за неговото бъдеще, но после بروим благословиите си и си припомняме обичта и загрижеността на нашия Небесен Отец и Неговия Син към всеки от нас, както и отговора на една молитва, даден когато Нолън беше на шест години.

Една вечер, когато не бяхме сигурни как да се справим с предизвикателствата на Нолън, съпругът ми и аз коленичихме, за да се помолим за него. Докато умолявахме Бог, изразихме специална загриженост за поведението на Нолън към неговото възприемане на лично достойнство и качества. Искрено се молихме Нолън да почувства обичта на нашия Спасител и да разбере колко ценен е той като дете на Бог.

На следващата сутрин Нолън дойде направо в кухнята, където аз

приготвях закуската. Преди закуска той обикновено играеше с братята си или сядаше на дивана. Но тогава, докато се качваше на висок стол на кухненския плот, той ме погледна и каза, “Тази нощ сънувах сън”.

Почувствах неговата сериозност и бях незабавно заинтересована.

“Наистина?” попитах. “И какво се случи в съня ти?”

“Исус беше там”, просто каза Нолън, “и ме държеше”.

Имам свидетелство, че нашият Отец в Небесата чува и отговаря на нашите молитви и че нашият Спасител е Ходатая ни пред Него. Те лично ни познават. Те познават нашите нужди и възможности. Те знаят как да ни подкрепят.

Мороний ни казва “ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината... И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко” (Мороний 10:4–5). Научих, че този стих се отнася не само за получаване на свидетелство за Книгата на Мормон, но и за всеки въпрос, за който искрено търсим отговор. Когато се изправим пред предизвикателства, разочарования и изпитания, сърцата ни са наистина искрени и намерението истинско.

Колко съм благодарна да бъда член на Църквата на Спасителя, където научих много от Неговото Евангелие чрез изучаване, служба и Светия Дух. Колко съм благодарна да знам, че нашият Спасител ще ни помага, ще утешава и води всеки от нас. Знаем, че всички ние можем да бъдем прегърнати “в обятията на любовта (Му)” (У. и З. 6:20), докато идваме при Него. ■

Спасителят живее, знам

От Кристи Руш Банз
Църковни списания

Като първа година студентка в Университета Бригъм Йънг – Айдахо (тогава Рикс Колидж), семейството ми липсваше. Но след няколко месеца свикнах със студентския живот и си прекарвах добре. Тогава позвъни телефонът, бях в апартамента си, учех.

“Кристи, имам лоши новини”, каза майка ми с разтреперан глас. “Баща ти почина тази вечер от тежък инфаркт”.

Бях обзета от емоции, докато се опитвах да осъзная онова, което току що бях чула. Видях се с баща ми само няколко дни преди това, но нямах представа, че щеше да е за последно. Смъртта на татко беше шок за цялото семейство; също така беше и шок за района ни. Татко беше само на 53 години и служеше като епископ.

Следващите няколко дни бяха изпълнени с посещения и обаждания на роднини, приятели, членове на района и съседи. Почувствахме огромно излияние на обич от хората около нас. На погребението на татко от семейството споделихме спомени от живота ни с него и свидетелствахме за плана за спасение и живота след смъртта.

Татко беше верен съпруг, отдаден светия, ненаситен скаут и прекрасен баща. Много хора бяха благословени от живота, който

той беше живял. След погребението най-големият ми брат освети гроба и като семейство застанахме и ридаемки изпяхме “Чедо на Бога съм” (*Химни и детски песни*, стр. 58).

Денят след погребението се върнах в университета. Не бях твърде ентузиасирана да се върна, но знаех, че трябва да продължа с живота си и да изпълня своите отговорности. Някои дни бяха по-лесни от други. Много време мислех за баща си и се осланях на моето знание за плана на спасение и вярата в Исус Христос да ми помогнат да се справя със своите предизвикателства и съмнения.

Около две седмици след като баща ми почина взех дневника си и отидох в сградата за събрания на студентското градче да запиша своите чувства и събитията около смъртта на баща ми. Докато пишех,

Докато пишех,
чувствах
Духа толкова
силно, че получих
пълна сигурност,
че Небесният
Отец ме обича.

чувствах Духа толкова силно, че получих пълна сигурност, че моят Небесен Отец ме обича, че има план лично за мен и че никога нямаше да бъда оставена сама. Когато приключих с писането, от центъра за студенти наблизко прозвучаха камбани по мелодията на химна “Спасителят живее, знам” (*Химни и детски песни*, стр. 38). Думите на химна незабавно изплуваха в ума ми:

*Спасителят живее, знам..
Утеха е за мен това!
Живее, победил смъртта,
Живее – вечна светлина...
Живее – да не зная страх,
Живее да не плача аз.
Живее Той в сърцето ми,
Живее с радост ме дари.*

Знам, Спасителя ми е жив и знам, че ме обича. Понеже Той възкръснал от мъртвите, знам, че моят

баща и всички обични нам хора, живели преди нас, също ще живеят отново. Каква утеха е да се знаят тези истини. ■

Неочакваното ми Великденско празненство

От Мариан Монсън

Великден винаги е бил специален празник в моето детство. След църква моите родители изнасяха урок за Единението и възкресението; вечер имахме чудесно празненство. Често приятели се присъединяваха към нас за вечеря, което беше както радостно, така и вкусно. Поради тези традиции Великден стана любимият ми празник – свещено прекарване със семейството, когато празнувахме възкресението на Спасителя.

Една година, докато учех в Лондон, се оказах сама за Великден. Районът ми се събираше чак късно следобед, така че цялата ми сутрин беше свободна. Мислех си за моето семейство, толкова далече, които празнуват този ден без мен, и сърцето ми беше тъжно и празно.

Първо исках да се потопя в самосъжаление, но после започнах

да се чудя какво можех да направя, за да придам значение на този ден. Сетих се за хората, покрай които минавах всеки ден в претъпканото метро. Както в много градове метрото често приютяваше бездомни мъже и жени, които просеяха. Сърцето ми често биваше докосвано

Потиснатият мъж стисна торбичката, като я държеше все едно е безценно съкровище.

от тяхната нужда и осъзнах, че аз не бях единствения човек в Лондон, който беше сам на Великден. Да помогна на непознати изведнъж ми се стори добър израз на моята благодарност за прекрасните великденски празненства, на които се радвах като дете.

Приготвих няколко пакетирани обяда със сандвичи, плодове, бисквити и напитки. После се запътих към метрото, търсейки хората, които понякога бях избягвала. Повечето бяха наистина благодарни за храната. На всеки казвах, “Честит Великден!”

Когато ми остана само един обяд, срещнах един мъж, който изглеждаше наистина потиснат. Дрехите му бяха мръсни, по лицето му личеше страдание и очите му изразяваха дълбока скръб. Когато му предложих обяда, той ме погледна с изненада.

“Какво е това?”, попита.

“Обяд, господине”, отговорих.

“Благодаря ви, много ви благодаря”, отговори той. Неговото изражение изведнъж стана радостно и благодарно. Той здраво стисна торбичката, като я държеше все едно с безценно съкровище.

“Няма защо”, казах аз, трогната от изражението на лицето му.

“Честит Великден, господине”.

“Честит Великден!”, отговори той.

Докато се прибирах вкъщи, се сетих за думите на цар Вениамин: “Защото ето, нима не сме всички ние просяци?” (Мосия 4:19). Осъзнах, че без Спасителя всички ние щяхме да бъдем отхвърлени, потиснати и сами. Но Спасителят протяга ръка към нас и ни предлага

нещо, което отчаяно желаем: надеждата, че можем да бъдем чисти, че ще живеем отново и че един ден ще се върнем при Него.

Изправени пред греха и смъртта, аз също съм застанала пред Спасителя като просякиня. Той протяга ръце към мен, предлагайки милост. Един ден, когато заста на пред Него, на лицето ми ще е изписана дълбока благодарност, която в малка степен зърнах на лицето на този смирен човек.

Връщайки се вкъщи, аз започнах да плача. Самотата си беше отишла, заменена от радост и дълбоко разбиране на думите на цар Вениамин и милостта на Спасителя. Тихо благодарих на Господ за неочакваният дар на този човек за мен. Аз му предложих просто един обяд; той ми отвърна с истинско великденско празненство. ■

Избавящата ръка на Спасителя

От Скот МакКой

Едно лято от моето детство в Арканзас моите съседи ме поканиха да отида с тях на излет с палатки, риболов и плуване на един язовир близо до Сардис, Мисисипи. Прекарахме няколко дни, радвайки се на всякакъв вид дейности сред природата.

В последния ни ден се радвахме на заключителното плуване преди

да тръгнем за вкъщи. Докато приятелите ми и аз си подавахме една плажна топка, тя прелетя над главата ми и се приземи на няколко метра зад мен. Вятърът незабавно я подхвана, отдалечавайки я от мен по повърхността на водата. Започнах да я гоня, но вятърът продължаваше да духа топката съвсем малко пред мен. Скоро след това достигнах шамандурите, които маркираха плитките води за плуване. Топката обаче ги беше подминала, насочила се към основната част на язовира.

Като подминавах шамандурите, не обърнах особено внимание, че плувам по-навътре от тях. Топката не беше далеч от мен и бях сигурен, че ще я хвана. В края на краищата бях завършил курс за спасители и с гордост носех символа на завършения курс на своите плувни гащета. Чувствах се удобно във водата и бях уверен,

че имах достатъчно сила да си върна топката.

Вятърът обаче продължаваше да носи топката без да мога да я стигна. Понякога се приближавах толкова близо, че можех да я докосна с пръсти, само за да я гледам как се отдалечава от мен. Най-накрая един порив я изпрати далеч от мен.

Нямах представа колко много се бях отдалечил, докато не спрях да си почина. Водата изглеждаше много по-тъмна и студена, отколкото в плитката част за плуване. Когато погледнах към брега, осъзнах, че бях почти в средата на язовира. Реших да изоставя топката и да плувам към брега. Бях изморен, но не се притеснявах. Бях млад и чувствах, че ще се справя.

Но когато се опитах да се върна на брега, вятърът, който беше

помагал на топката, работеше срещу мен. Изглеждаше, че колкото и усилено да плувам, напредвах малко. Ръцете и краката ми започнаха да парят и да ме болят. Заплувах за малко кучешката, опитвайки се да възвърна силите си.

После чух познат звук – този на моторна лодка. Бях щастлив и облекчен скоро да видя един човек в малка лодка, който мина край мен и ми предложи да ме върне на брега. Ръцете и краката ми се бяха изтозили. Дори не можех да се набера, за да се кача на лодката, така че се увиснах на една ръка за нея и непознатият бавно ме издърпа до плитките части. Хванах се за една от шамандурите, пуснах лодката, магнах за благодарая и доплувах до брега.

Петнадесет години по-късно

отново се оказах в затруднено положение. Дълго време бях плувал в язовир от грях. Следвайки светски пътища и гонейки неща с малка или никаква стойност, се бях озовал в дълбоки води. Силите ми бяха изтощени и надеждата привършваше. Нещата, които бях преследвал, се оказаха далеч от мен и тъмнината, изглежда, ме поглъщаше.

В отчаянието си призовах Небесния Отец. Като човека в лодката Спасителят дойде на помощ в момента, в който имах най-голяма нужда от Него. Чрез един съвременен Божий пророк Той ме отведе до Книгата на Мормон. Той ме поведе по пътя на покаянието и ме очисти от моите грехове във водите на кръщението. След това ме постави нависоко, като оттогава се опитвам да стоя там. ■

Като човека
в лодката
Спасителят
дойде на помощ
в момента,
в който имах
най-голяма нужда
от Него.

АЗ СЪМ СВЕТИЯ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Когато нашият син Николас беше на пет години, той посещаваше едно от най-добрите училища в нашия град. Училището се ръководеше от друга църква. Николас беше приет, въпреки че не беше член на тази църква.

Един ден някой от училищните и църковни ръководители извел Николас от параклиса, за да го попита защо не участва в религиозните дейности на училището.

Николас отговорил, “Аз съм светия от последните дни”.

Човекът се опитал да разубеди Николас, казвайки, че във всички църкви се съдържа истина и че вярват в Исус Христос.

Николас отговорил, “Моите родители ме учат да уважавам вашата църква, но на мен ми харесва да бъда светия от последните дни”. Мъжът приел този отговор и не го безпокоил повече.

Николас е добър пример дори за своите родители, следвайки примера на Исус Христос. ■

Лус Йесения Морено Ривера, Колумбия

“Който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота” (Йоана 8:12).

ИЗОБИЛИЕ ОТ ОБИЧ

След лека злополука ми се налага да използвам бастун и да ходя бавно. Стълбите са много трудни за мен. На църква винаги се страхувах да не падна по стълбите, докато през една неделя не чух тих глас и не почувствах една малка ръка да държи моята: “Хайде. Аз ще дойда с вас”.

Погледнах надолу и видях уверената усмивка на 9-годишния Габриел.

“Много добре!”, казах аз.

“Отсега нататък ти ще си моя помощник. Да вървим!”

Никой не беше изпратил Габриел. Той просто беше видял една баба, която има нужда от помощ и се яви.

Сега всяка неделя Габриел и аз слизаме по стълбите без да се страхуваме.

По-късно казах на родителите на Габриел: “Не физическата сила ме кара да не се страхувам, а изобилието от обич, която той ми дава всяка неделя. Габриел е великан на добротата!” ■

Норма Рамос де Оливейра,
Бразилия